

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

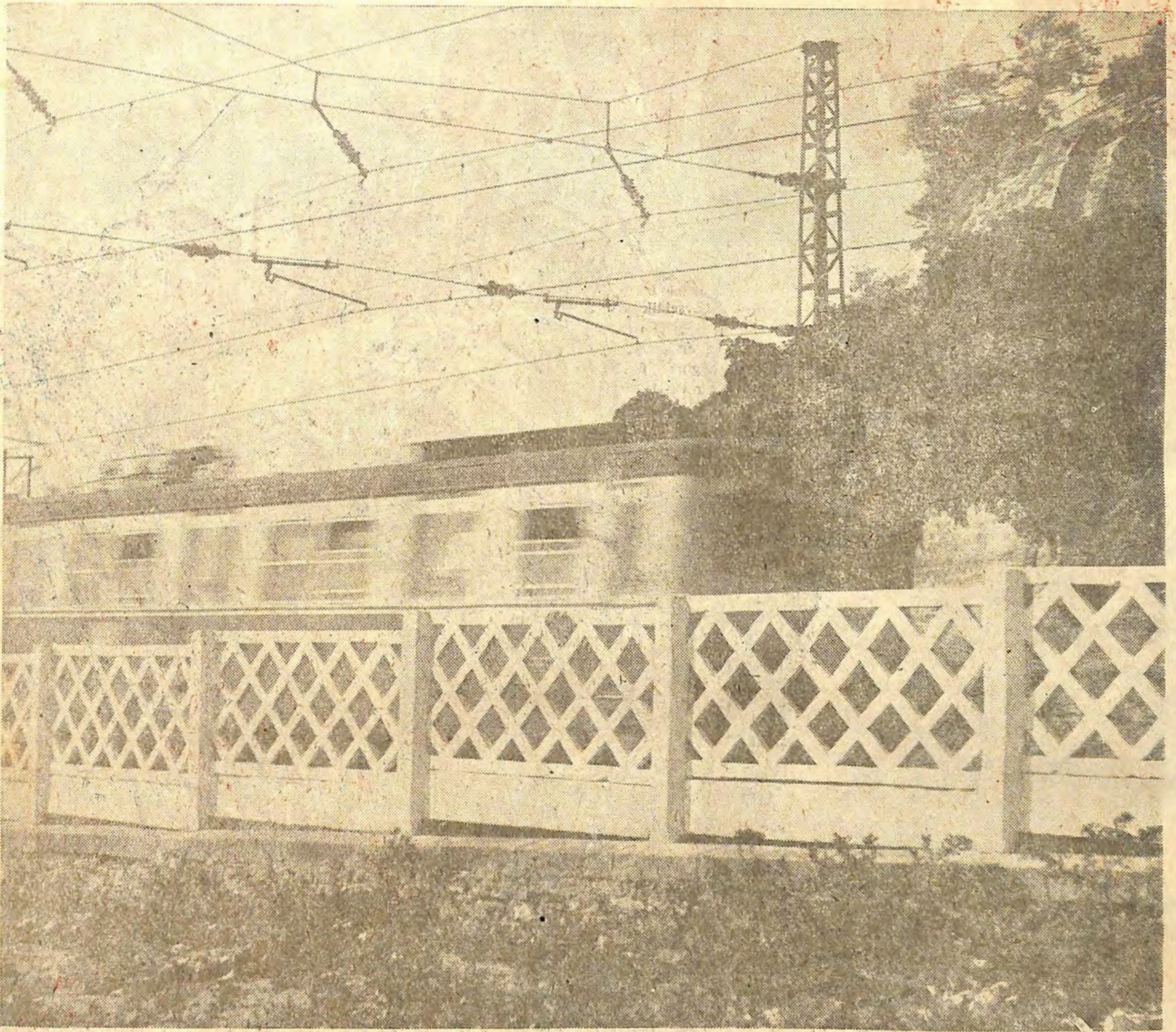
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbalık

Kayseri Cezaevi eski D. P. lilerin
ziyaretgâhı oldu. - Gazeteler -

Tavâf!

Her tedbir emniyet için...

Tasarruflarınızı TÜRKİYE İŞ BANKASI'na yatırmakla paranızı emniyet altına almış olursunuz... aynı zamanda, senenin en zengin ikramiye çekilişlerinde şansınızı denersiniz. Üstelik %6,5'a kadar faiz alırsınız.

Vadesiz hesaplarda her 200 liraya, vadeli hesaplarda her 100 liraya ayrı bir kur'a numarası verilir. Kur'a numaralarınızı keşidelerden 15 gün evvel hesabınızın bulunduğu Şubemizden öğrenebilirsiniz.

2 ay ara ile 2 büyük çekilişte:

6 MİLYON

29 Aralıkta:

4

MİLYON

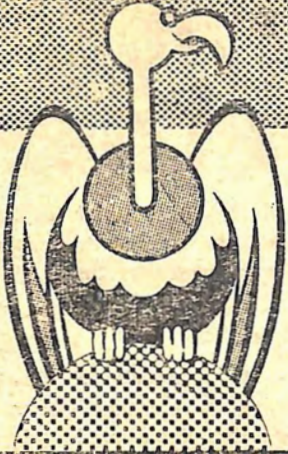
7 Martta:

2

MİLYON

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Baha Oral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Yaşar Özen, Semiramis Aydınlik.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiati : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.

İLAN FIATI :
Kapak içi, santim 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.
Cilt : 1 — Sayı : 20
14 Aralık 1961
YIL : 40
Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Yürüyüşler!

ASIL, geceleri yatağa girer girmez, tatlı bir gevşeklik içinde gözlerinizi kapıyor, sekiz saatlik deliksiz bir uykudan sonra, perde aralarından sızan günün ilk ışıklarıyla uyanabiliyor musunuz?..

Bu soruya «evet» diyebilecekimizde kaç vurdumduymaz var, bilmem... Ama ben bu «evet» çllerden değilim!

Işığış söndürüp de karanlığın yalnızlığı içinde kendimle başbaşa kalınca, günün bütün olayları, ölüm müjdecisi bir zangoç duygusuzluğuyla kafa tasımda çanlarını çalmaya başlıyor... Ondan sonra, uyuyabilersen uyu artık!

Bana yatağımda göz yumdurmayan bu olaylar, içinde kıvrandığımız bütçe zorlukları, ekonomi dengesizlikleri, tarım, eğitim, sağlık dâvalarımızın kördüğümleleri değildir... Benim korkum, benim uykularımı kaçırın korkum nedir, biliyor musunuz?.. Başları görünmeyen ayakların yürüyüşleri!

Başları görünmeyen ayaklar!..

Bu ayaklar, her gün, her gün, her gün, yeni bir ad altında yürüyüşe çıkıyor. Bir gün bakıyorsunuz: «Sakallılar yürüyüşü»... Odamın karanlığı, Kastro'nun kılıklı suratı gibi korkunçlaşıyor!.. Bir gün bakıyorsunuz: «Çıplak ayaklılar yürüyüşü»... Kaldırım taşlarına değil, göğsüme basa basa yürüyorlarmış gibi tkanıyorum!.. Bir gün bakıyorsunuz: «Takunyahılar yürüyüşü»... Hamamlardan Patrona'lar fırlamış gibi ürperiyorum!..

Hemen, hemen, hemen söyleyim: Bütün bu yürüyüşlere çıkanlar, elbet benim kadar vatansever, benim kadar milliyetçi, benim kadar bu toprağa, altında yatan cedlerin kemikleriyle bağlı insanlardır... Ama, bu ayakları yürüten kafaları tanıyor muyuz?.. Tanıyor musunuz?.. O gizli başlara, bu belli ayaklara verdiğiniz güven oyunu verebilir misiniz?..

Yürüyen her büyük kalabalığın görünmez ipleri onların elindedir. Altı-yedli Eylül gecesi nasıl başladı, nasıl bitti biliyoruz... İstanbul'u, Kavak'lardan Adalara kadar üç saat içinde barbar ordusu geçmişe çeviren bu yağma ordusu, tesadüfün kumandasında mı yürüdü?..

Onları her yerde bulabilirsiniz: Kuru ekmeğini alın terine banan Türk işçilerinin arasında da, Üniversite bahçesinde «Ya ıllım, ya ölüm» diye sabahlayan altın yürekli çocuklarımız arasında da...

Meşin ceketli «Asi gençlik» in karnında o var. Yolda arabınıza inen yumrukta o var... Kimbilir, belki de

bütün anaların, bütün babaların huzurunu kaçıran, hepimizin gönlündeki Aylâ'cığı kaçıranlar arasında bile o var, o sevgisiz, o duygusuz, o taş kalp!..

İnsanlarımız arasında sınıf kavgasını, sınıf düşmanlığını şehvetleştiren çabalar her gün artmaktadır. Romanlar bunun için yazılıyor, hikâyeler bunun için yazılıyor, şiirler bunun için...

Komünizm fırça oldu, kemünizm kalem oldu.. Artık resim salonlarında, kitapçı camekânlarında dolaşıyor Cami duvarlarında beyanname, fabrika kapılarında orak-çekiç değil...

Siz söyleyin bana: Beyoğlu Caddesindeki sarhoşa bile vızgelen polis düdüğü buna ne yapsın?

4 - 12 - 1961

Yusuf Ziya ORTAÇ

Güven oyu!

Büyük Millet Meclisi İsmet İnönü Hükümetine güven oyu verdi. Ama küçük bir çoğunlukla... A. P. lilerden 70, - 80 mebus oylamaya katılmadı. Asıl tuhaftı, oylamaya katılmayanlar arasında C. H. P. liler de var.

Hatırımza meşrutiyet günlerinde geçmiş bir olay geldi:

Sadrîâzam Talât Paşa, bir toplantıda Meclisten itimat isteyince, Şam mebuslarından biri telâşla ayağa kalkarak:

— Estağfirullah Paşa hazretleri, der Estağfirullah... Bizim size itimat reyini vermek ne haddimize. Siz bize itimat buyurunuz!...

Yakın tarihimiz ne acı tuhaflıklarla doludur.

YAZISIZ!

BEKÇİ AYLIKLARI

Adnan Veli

BEKÇİ Dursun, elindeki kâğıdı bir daha gözden geçirdi. Sonra, ürkek ürkek kapıyı vurdu. Başını uzatıp içeriye baktı. Başkomiser Talât masasında çalışıyordu.

Dursun, şapkasını koltuğunun altına kıştırıp başıyla selâm verdi. Elindeki kâğıdı Başkomisere uzattı. Öbürü, başını kaldırmadan kâğıdı aldı. Şöyle bir göz attıktan sonra, Dursun'a döndü:

— Bu ne?.. dedi.
— İstifa idiyom Başgumserim..
— İstifa mı ediyorsun?.. Neden?..
— Bekçilikten istifa idiyom..
— Neden istifa ediyorsun ama?..
— Ben bu iş yapamam beyim..
— Bir şey mi oldu, benim bilmediğim?..

— Gumser Hayati beyin bana söylediklerini bir duysan... Vallaha o lâfları itlin önüne atsan, it yemez...

— Ne olmuş?.. Niye söyledi?..
— Beyim, Allahını seversen, parmanın ucunu vicdanının ucuna goy da, öyle diyne beni... Dün ağşam Bakkal Trifo'ya giren hızı ben bekçi olup da nasıl yakalayamaz mıyım?.. Helbet yakalayamaz... Yedi mahalle ilen yüz elli bir zokağa bi bekçi bakar mı beyim?.. Benim mmtıgam Feriköy pazarından başlıyo, taaa Hürriyet tepesinde Bulgar Hastahanesine gader gediyo. Yürümlüye galsan bir sahat dutar. Ben bu gader uzak yerden Bakkal Trifo'nun dükkânını nasıl beklerim beyim?.. Gumser Hayati bey didi ki «Fulya portumanın garelüfer dairelerinde uyuklayacağına, hızlılara gulak vir azıcık» didi. Aylık 215 lira para alıyom. Bu para bana harammış..

Beyim, bizim mahalleye ilk olarak hız girmiş değel ki.. Her yerde hız bulunur. On dene hızlık olsa, bunun anca biri yekalanır. Ben bekçi olduğumdan kelli, âdet böyledir. Tüm hızlıları yakalamıya ne bekçi yetişir, ne de pullar... Emme bu para bana ne deyi harammış?.. Dün zabahınan sahat altıda galktım. Gumserin gendisine Pangaltıdan işkembe çorbası aldım. Yedi buçukta Gaymakamın evine vardım. Gaymakamın hanımıyan Feriköy pazarına çıktık. Havuç, lahana, iki demet çıra, 10 kilo mangal kömürü, 20 dene goyun paçası, güççik çocuğa bi dene lâzımlık, bi de boş portukal sandığı aldık. Bunların hepsini ben daşıdım. Zahat dokuz buçukta merkeze vardım. Oradan gettim,

zatınızın çizmelerini boyattım. Hani aklına bir şey gelmesin Başgumserim, severekten yaptım bunu... Sonracığıma Bekçi Gomisyonu Başkanı Şeref beyin gaynı mefat itmiş. Toprağı bol olsun, onu vardım camide yıkattım, kefenlettirdim, dabuta yerleştirdim. Oradan vardım Çiçekçi Papucaklı, viresiyesinden bi petek çiçek yaptırıp cenazeye yollattım. Cenazeden sonram, İlbahar portumanında Randevucu Evdoksiya'ya vardım. Bu ay bizim gumsere heç görünmemiş. «Niye görünmüyom gumsere?» deyil gariyi sıkıştırdım. Sonracığıma, Pangaltıda Mihal'ın gayfesinde esrar içiliyormuş deyil haber geldi. Vardım, gayfeyi gökladım, esrarın gokusunu alamadım. Ağsem üzerine doğru, Ayla'ya benziyen güççik kızları kontrol etmek için otobos durağında bi zahat nöbet duttum. Ağşam yimeğinde bastırmayınan ekneğimi yidim. Ondan sonra Cemal'm ahçı dükkânına vardım. Ağşamları oraya iki dene Bulgar göçmeni gelirmiş. Gominismiş bunlar... Gominisliğe dair ne konuşcekler deyil gulak vırdım. «Senin garın benim garım olcek» falan deyil bir şey konuşmadılar. Allah var, yalan söyli-

yemem ben... Sırf işçiler üzerine müsliманca konuşular. Onları diyeneyip Birinci Şubeye raporumu vırdım.

— Raporu kime yazdırdın?..
— Garağın yanında istidacı Hakkı deyil bir adam var.. Eyi adam. Bu işlerden ağnarmış. Ona yazdırtım. Götürüp gendi eliminen Şubeye vırdım. Oradan vardım, tekrar gaymakamın evine, üçüncü gatin yüz lümeresine dört deneki su daşıdım. Hem siyasi vazifem, hem de insanî vazifem eycene yaptım. Zahat dokuzda da devriyeye çıktım. Eh, bu arada Bakkal Trifo'nun dükkânına hızı girceğini nirden bilirim ben Başgumserim?.. Gumser Hayati bey, sırf bu sebebinen bana bilâkis heketet itti. Aldığım para helâl değelmış.

Başkomiser Talât onu biraz yatıştırmak istedi:

— Canım, Hayati iyi çocuktur. Öfkeyle öyle söylemiş olabilir. Sen canını sıkma... Trifo'nun dükkânını soyan hergeleyi de, elbet iki gün içinde yakalarız.

— İşallah beyim... Ama bugün Trifo'nun dükkânına girer, yarın başga bir dükkâna girer... Bundan ben ne

deyi mesuliyet gabul ideyim?.. Bir bekçi yüz elli bir dene zokağa bakar mı başgumserim?

— Evet, senin mintikan biraz genişçe...

— Geniş de söz mü ki?.. Bir başından bir başına yürümek vallaha bir zahat dutuyor. Bu yüz elli bir zokağın tekmlil evlerinden, dükkânlarından, portumanlarından bir ayda doplanan paranın kaç para olduğunu biliyon mu sen Başgumserim?..

— Ne kadar toplanıyormuş?..

— Bekçi parası adınan bir ayda doplanan paranın tümü, otuz sekiz bin yedi yüz kırk lira... Şıncık bu paranın 1250 lirasını Bekçi gomisyonu başkanı Şeref bey alır... Şeref beyin iki dene mâvinil vardır. Bekçi gomisyonu başkanı mâvinilerinin aylıkları temiz dokuz yüz liradan bin sekiz yüz lira ider. Bekçi gomisyon heyetinin üç dene de memuru vardır. Yedi yüz ellışer lira da onlar alırlar. Bekçi gomisyonunun yüz lümeresinin muslukları bozulur. Bekçi parasıyan tamirat yapılır. Bekçi Gomisyonu Başkanının gaynı mefat ider. Cenazesinin çiçeği bekçi parasıyan gönderilir. Pangaltıdaki İsmet'in gayfesinde gumar oynarlarkene gavga çıkar. Adam adamı bıçaklar. Yaralıyı hastaneye göndertmiye bekçi parasıyan taksi dutulur. Gumser Hayati beyin bahçesindeki kümesin darı yağmurdan akar, tamiratı bekçi parasıyan yapılır. Garagolun zabıt varakası dutıya kâğıdı tükenir, bekçi parasıyan kâğıt alınır. Pulların öğlen yemelerini ısıtmıya bekçi parasıyan ispiro alınır. Bekçi parası olmasa, vallaha bu garagol işlemez beyim, durur... Bura, sırf bekçi parası üzerine işliyor. Ondan sonracığıma Bekçi Dursun iki yüz onbeş lira aylık alıncak bu para harammış. Artık ben bu işi Allaha havale idiyorum başgumserim... İstifamın gabulünü derin saygılarımla irica iderim beyim..

Başkomiser Talât hafifçe kaşlarını çatı:

— Dur bakalım, dur... O kadar acele etme... Komiser Hayati senin biraz canını sıkmış diye, bunca yıllık mesleğinden neden ayrılacaksın? Sen iyi bir insansın. Mesleğinde de

İnönü — Para isteme benden!...

başarılısın. İstikbalin açık... Ama, sen de biraz vazife başında açık göz olmalısın. Bir mahallede hırsızlık ne kadar çok olursa, o mahallede âsâ-yiş kalmadı demektir.

— Beyim, hırızlıktan yana boşu-na konuşma hiç... Hırızlık galkmaz. Hırızlık bizim melmekette ebedi icat olmuş. Şinciyecek bunca hökü-matlar gelip geçmiş de, hiç biri hır-ızlığı galdırabilmiş mi?.. Höküma-tın bilem galdıramadığı hırızlığı Bekçi Dursun nasıl galdırır başgum-serim?.. Hırızlıktan gayrı neyi is-tersen galdırırım, emme onu galdı-ramam.

Başkomiser Talât istifa dilekçesini masamn üzerine bıraktıktan sonra Bekçi Dursun'a:

— Senin derdini anladım, dedi. Sen şimdi git, Komiser Hayati beyi bana yolla... Onunla da bir sefer konuşayım... Her iş düzelir. Merak-lanma sen...

— Başüstüne Başgumserim...

Dursun odadan dışarı çıktı. Baş-komiser kendi kendine gülümsüyör-du. Biraz sonra içeriye Komiser Ha-yati girdi:

— Beni emretmişsiniz efendim...

— Gel Hayati bey kardeşim. Şöyle otur... Şu Bekçi Dursun'un mesele-sini seninle konuşacaktım. Nedir kuzum bu mesele?..

— Efendim, bu bekçi bizim eski-denberi alıştığımız bekçilerden de-ğil...

— Neden?..

— İşin açıkcası şu, beyim...

— Ne?..

— Yani adamın siyasî temayülleri biraz bulanık...

— Siyasî temayülleri mi?.. Yahu onda siyasi temayül ne gezer be bi-rader?.. Adam, Allahın zavallısı...

— Öyle demeyin beyim... Ben u-zun zamandır kolluyorum... Kafası hep bir noktaya işliyor...

— Hangi noktaya?..

— Sola doğru beyim...

— Allah Allah... Onu da nereden çıkardın?..

— Durmadan bekçi aylıklarıyla uğ-rasıyor... Bu ne demektir beyim?.. Bir bekçi, bekçi aylığıyla uğraşacak olduktan sonra bize iş kalmıyor de-mektir... Bu kadarı da olmaz artık...

O sırada Başkomiserin telefonu ça-ldı. Ahizeye uzanırken, Komiser Hayati'ye:

Biraz sonra gel de bu meseleyi halledelim, dedi. Ve sonra konuşma-ya başladı:

— Buyurunuz efendim, ben Baş-komiser Talât... Adnan VELİ

Bağıntı

BU yıl Üniversiteye gire-meyen binlerce lise mez-u-nu genç, geçenlerde An-kara'da bir sessiz yürüyüş yap-mış gene.

Ne tuhaf, gençlerin sessiz yü-rü-yüşüyle, ilgililerin tepkisi doğru orantılı olarak artıyor. Gençler sessiz yürüdükçe, ilgi-liler de sessizliğe gömülüyor-lar.

«Polis vatandaşın karşısında değil, içinde olacak!» — Emniyet müdürü —

— Poliiiis!...

Amorti!

Demin gazetede okuduğum iki ya-bancı haberin sevinci içindeyim.. Hayır, hayır, atom denemelerinden vazgeçilmemiş... Hayır, hayır, Ber-lin meselesinde de anlaşmaya varıl-mamış... Hayır, hayır, kansere de çare bulunmamış... Beni sevindiren iki haber, böyle büyük ikramiyeler değil, iki küçük amorti...

Biri şu: «Kazablanka'da fareler, bir hastahane yeni doğmuş altı ço-cuğu yemişler!»

Öbürü de şu: «Meksika'da çıkan Notikas isimli gazetenin siyasi fıkra yazarı Karlos kaldığı otelde döğüle-rek öldürülmüş!»

Ayıplamayınız dostlar, ayıplamayın-z benî... Biliyorum, olayın ikisi de korkunç, ikisi de acı, ikisi de utan-lacak şey ama... Sevindim!

Bu, bir teselli sevincidir: Hatırı-ma, İstiklâl Caddesinde üç sarhoşun bir trafik memurunu döğdüğü, sine-ma kapısında bir bilet karaborsacı-sının polisi patakladığı, Meclis korı-dorunda öfkeli bir senatörün gaze-teci üstüne yürüdüğü, falan mektep-te kırk öğrencinin aşureden, filân o-telde yirmi müşterinin dondurma-dan zehirlendiği geliyor da sevin-i-yorum: Çok şükür, dünya yüzünde bizi geçenler var henüz!

Geri kalmış bölgeler!

Bütçede «geri kalmış bölgeler» in kalkınması için ödenek yokmuş... Bazı milletvekilleri ve senatörler şimdiden seslerini dik perdeden a-kord etmeğe başladılar!

Biz, şu «geri kalmış bölgeler» i bir yana bırakalım da önümüze harita-yı serip «ileri gitmiş bölgeler» imizi arayalım... Hangileridir onlar?..

Başta, güzeller güzeli İstanbul mu?.. Şu gecekonduyla çevrili İstanbul?.. Şu bir yağmur yağın-ca mazgalları tıkanan, meydan-ları göl olan İstanbul?.. Şu birçok semtlerinde lâğımları açıkta akan İs-tanbul?.. Şu kar bastırınca taşıtları garajdan çıkamıyan, şu sıcak bastırınca karasinek baskınına uğrayan İstanbul?.. Şu ekmekleri taş devri-nin teknelerinde yoğrulan İstanbul?.. Şu İstiklâl Caddesinde sarhoşların, bilet karaborsacılarının polisleri döğdüğü İstanbul?.. Şu her kaldı-rım taşına bir balgam sıvaşmış İs-tanbul?..

Daha sayayım mı?..

Geri kalmış bölge!.. Ağzımı doğu-va, batıya, güneye, kuzeye çevirip bağırıyorum:

— «Ben ileri gitmiş bölgeyim!» di-yen yurt köşesi varsa parmağımı kal-dırın!

İhracatımız!

Biliyorsunuz, zorluklarımızdan bi-ri de ithalatınızla ihracatımız ara-sında bir denge kuramamak... Boyu-na açık veriyoruz!

Yurdun ihtiyaçları büyük: Her a-landa gümrük kapılarımızdan denk denk, sandık sandık, ton ton girecek maddelere muhtacız... Makine-den buğdaya, yedek parçadan göz kalemine, kaş fırçasına, dudak bo-yasına kadar!

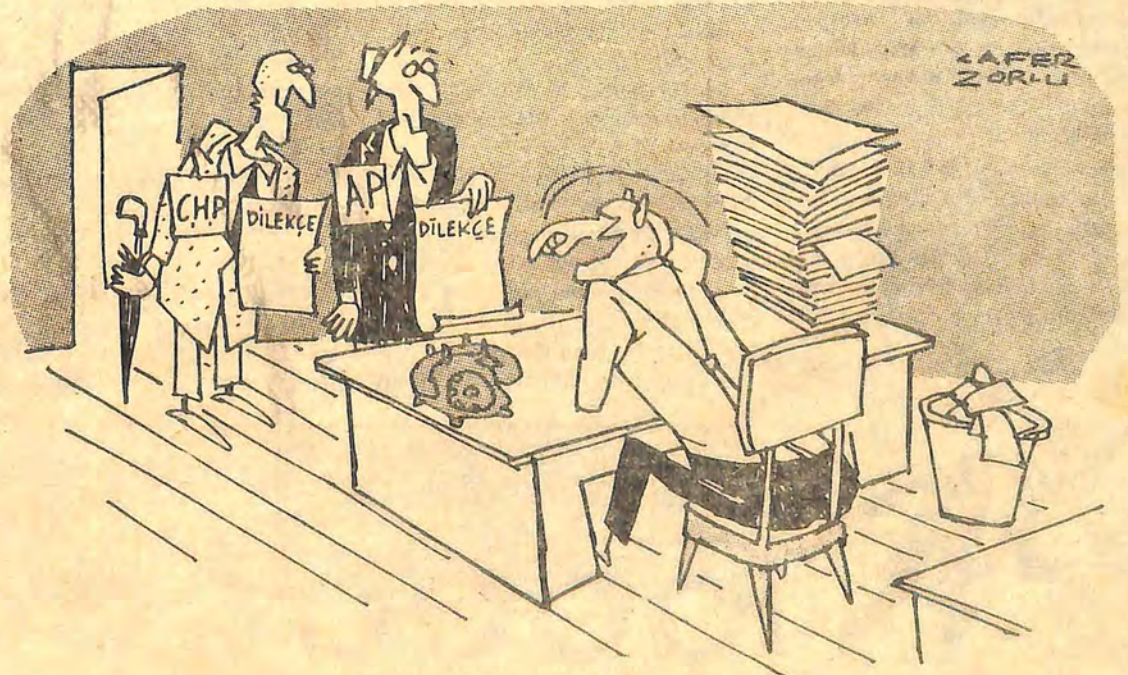
E, buna karşılık ihracat malları-mız nelerdir: Karadeniz bölgesinden fındık, Ege bölgesinden incir, üzüm.. Biraz pamuk, biraz tütün... Sonra, ara sıra da sümüklü böcek!

Bereket versin son aylarda, bütün ihracat maddelerimizi aşan yeni bir kaynak bulundu: Yurt dışına boyu-na doktor, mühendis, işçi gönderi-yoruz!

Eeeh, gerçi yalnız veremli sayısı yüzde ikivi aşan yurdumuz doktora muhtaç!.. Gerçi yıkık dökük şehri-miz mühendise muhtaç!.. Gerçi boş topraklarımız çalışacak kola muhtaç ama, olsun.. Memleket ihra-cata da muhtaç! Ancak, bu giden-lerin ne götürdükleri malûm da ne getirecekleri meçhul!

Acaba şarklı hovardalığı ile yine karşılıksız satış mı yapıyoruz?

Vatandaş resmî dairelerde eşit muamele görecektir. (Gazeteler)

— Bugün gidin, yarın gelin!

— İşin var mı?

Ne zaman bu soruyla karşılaşmışsam şöyle bir irkiymişimdir. Biliyorum bunun ardından ne geleceğini. Onun için hemen hemen hep yalan söylemişimdir.

— Uuuu hem ne kadar işim var bir bilsen!... Şeye gideceğim, şeyi şey edeceğim, şeyden sonra şeyin şeyini şeye... Valla o kadar çok işim var ki...

Bazan kendim bile çıkamam yalanımın içinden de, suçlu suçlu sırtırım. E be birader, sevmiyorum işte devlet dairelerine girip çıkmayı, zorla değil ya! Hani, «yürü cepheye!» deseler gık demeden koşarım da, devlet dairelerinde iş kovalamak ölüm gelir bana nedense...

Ama o gün öyle olmadı. Arkadaş:

— İşin var mı? deyince,

— Ne olacak? dedim.

Oysa ki, usturuplu bir yalan uydurup:

— Uuuu, hem de ne kadar! demem gerekirdi. Kıvıramadım.

Koluma girip sürükledi beni:

— Gel şu çocuğu yazdıralım nüfusa...

Eh, ucuz kurtulmuştuk. Çocuğu yazdırmakta ne var ki? Gideceksin memura, doğum kâğıdını uzatacağın, memur defteri açacak, yerini bulacak, şipşak yazıverecek, tamam, oldu bitti! Hepi-topu onbeş dakikalık bir iş. Ya başka bir daireye gidelim deseydi?

Vardık nüfusa. Arkadaş doğum kâğıdını uzattı memura. Memur bey elini sürmedi kâğıda, çenesiyle yandaki masada çalışan yazıcı hanımı gösterdi. Hanım işine öylesine dalmış ki, gören uyuyor sanır. Arkadaş kâğıdı aldı, bayana götürdü. Bayanda çıt yok. Biraz bekledik. Çıt yok. Arkadaş hafif tertip bir öksürdü. Derse kalkmış öğrenci gibi elleri önünde saygılı saygılı duruyor. Oysa, direk gibi oğlan. Üç ay sonra da avukat olacak.

Bayan, arkadaşına hiç bakmadan kâğıdı aldı, baktı, baktı. Sonra kalktı, kocaman defterler arasından kocaman bir defter çıkardı. Açtı, karıştırdı, kapattı, açtı, karıştırdı, nice-den sonra bir yere parmağını bastı:

— Hayır, dedi, bu olmaz! Yeniden yazın bunu.

Kâğıdı sertçe fırlattı masaya, dönüp işine koyuldu. Arkadaş yutkundu. Birşeyler söylemek istiyor, ama ne?

— Niçin olmuyor efendim?

Bayan, ojele, uzun tırnaklı parmaklarının arasına bir Gellincik siğarası aldı:

— Olmaz efendim! Görmüyor musunuz, defterde Kerman yazıyor, siz burada Keriman yazmışsınız.

— Ama efendim, doğrusu Keriman'dır, siz deftere yanlış yazmışsınız. Hem bunun bir önemi yok ki... Kerman'ın Keriman olduğunu herkes bilir.

Yazıcı hanımın kaşları çatıldı:

— Uzatmayın rica ederim!.. Deftere uymak zorundasınız..

Arkadaş doğum kâğıdını aldı masadan, çıktı. Doğruca bakkal Musa efendinin dükkânına gittik. Çünkü doğum, ölüm, evlenme kâğıtlarını o satar, nüfusta bulunmaz. Kimi basılıdır bunların, kimi elle çizilmiştir. En pahalısı evlenme kâğıdıdır, en ucuzu da ölüm. Musa efendiden yeniden doğum kâğıdı alıp doldurduk. Keriman'ı Kerman yazdık bu kez. Ondan sonrasına ben karışmadım. Arkadaş kâğıdı dolaştırmaya çıktı. Gerisini ondan dinleyelim.

Tam bir hafta, mahalle muhtarının, üyelerin, tanıkların imzalarını alabilmek için dolaştım. Sonunda, oldu artık diyerek nüfusa çıktım. Yazıcı hanım açtı defteri, yüzünü buruşturdu:

— Olmamış bu! Yeniden doldurun.

Çok kötü bozulmuştum:

— Niçin efendim, dedim. Niye olmamış?

— Baksana beyefendi, defterde Kerman Culuk yazıyor. Halbuki siz buraya Kerman Çubuk yazmışsınız. Olur mu hiç?

Eğildim baktım ki, doğru. Kerman Culuk yazıyor defterde. Fakat tepem atmıştı.

— Hamfendi, siz bana Keriman'ı Kerman yap dediniz, yaptım. Eğer soyadını da düzelt deseydiniz...

O benden çok kızmıştı:

— Neyiniz olur bu çocuk sizin? diye celâllandı.

— Yeğenim olur, dedim.

— İnsan yeğeninin soyadını bilmez

mi be? diye dudak büktü. Olmaz bu, değiştirin! Hem doğru yazın da, bizi de meşgul etmeyin.

— Efendim, dedim, rica ederim, soyadları Culuk değil ki... Soyadları Çubuk'tur.

Bayan daha çok kızmıştı:

— Siz defterden iyi mi biliyorsunuz beyefendi? diye gürlledi. Burada ne yazıyorsa, odur! Anlamam başka şey. Değiştirin lütfen!..

— Yâni, Çubuk'u Culuk mu yapacağız şimdi?

— Evet efendim.

Dilim tutulmuştu. Başımı eğip çıktım. Yine bakkal Musa efendinin yolunun tuttum. İşe bakın ki, doğum kâğıdı kalmamış! Hay anasını.. Oturdum elimle çizdim. Altına da iki kopya koydum ki gerek olur diye. Sabit kalemle bastıra bastıra yazdım yazılarını. Sonra da başladım muhtar, üyeleri, tanıkları yeniden aramağa, Birini bulsam, öbürünü bulamıyordum. Adamlar da şaşıyorlardı. «Yahu» diyorlardı, «ne çok doğuruyor senin ablan? Maşallah, haf-tada bir çocuk...»

Tam on günde bitirebildim imza işini. Hiçbir ekşiği yoktu. Hemen koştum nüfusa, uzattım bayana. Al-dı baktı, baktı. Hafifçe gülümsedi:

— Olmanuş bu, dedi.

— Olmamış mı efendim?

— Olmamış ya... Buraları sabit kalemle doldurmuşsunuz. Halbuki mürekkeple dolduracaktınız.

— Ama hamfendi, bütün dairelerde sabit kalem..

— Bana mı öğretiyorsunuz beyefendi? Aaa!.. Burası nüfus.

Boynumu büküp çıktım. Yeniden, dolmakalemle, bir güzelce doldurdum. İş, adamları bulup imza ettirmekte... Koştur Allah koştur!.. Dördüncü günün akşamı bitirdim imza işini. Bu kez de daireler kapanmıştı. Yarına kaldı. Ertesi sabah nüfus memurluğu açılır açılmaz damladım:

— Artık söz yok hamfendi, dedim. Valla o kadar güzel yazdım ki...

Güldü:

— İmkânı yok, dedi. Mutlaka vardır bir kusur.

Kâğıda baktı, baktı, baktı. Birden bir kahkaha attı:

— Bugün ayın kaç?

— Bugün ayın 25'i efendim.

— Yaaa.. Bir ayı geçmiş çocuk doğalı. Cezasını ödemeniz lazım. Ne diye geciktirirsiniz, bilmem ki?

Ne diyebilirdim bu haklı söze?

— Peki hamfendi, dedim, benden bu kadar. Babası gelince yazdırsın. Kâğıdı aldığım gibi çıktım daire-den. Doğruca eniştelere gittim.

— Allah aşkına, dedim, sizin seydımız nedir?

Eniştenin anası:

— Herhalde Çubuk olacak, dedi.

— Ne kadar kafa kâğıdınız varsa hepsini getirin, diye bağır-dım. Sizi gidi sahtekârlar sizi!

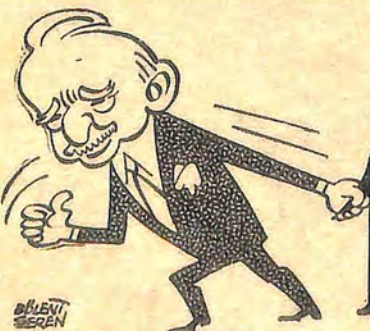
Yarım saatin içinde dokuz adet kafa kâğıdı elimdeydi. Şöyle bir karıştırdım ki, içinden çıkılacak gibi değil. Dokuzunu da ceplediğim gibi nüfus memurluğuna yürüdüm. Aldığım sonuç şuydu:

Eniştenin anasının bizim bildiğimiz adı Behiye Çubuk'tur. Kafa kâğıdındaki adı Bahriye Çoruk, nüfus defterindeyse Fahriye Culuk. Kocasının bizim bildiğimiz adı Kâmil Çubuk'tur. Kafa kâğıdında Kemal Çulluk yazıyordu, nüfus defterindeyse Şamil Çırık. Eniştenin ağabeyisinin bizim bildiğimiz adı Hulûsi Çubuk'tur. Kafa kâğıdında Hulusi Çolak yazıyordu, nüfus defterinde Halis Culuk. Bizim Zehra diye çağırıdığımız kızın kafa koçanında Zühre Çoruk vardı, nüfus defterinde Zöhre Çubuk. Bizim Fatma dediğimiz, defterde Fatik Culuk çıkıyordu, kafa kâğıdında Fadime Çokla. Beş yaşında bir oğlan vardı, biz adını Mehmet bilirdik, Meğer o da kafa koçanında Memmet Çoruk, nüfus defterinde Mahmut Çorak'mış. En küçük kıza gelince, biz onu Zeliha diye seslerdik. Meğer o da başkaymış. Onun da adı, defterde Saliha Culuk, kafa kâğıdında Züleyha Çolak yazılıymış!..

Bu durum karşısında ne yapılabılırdı? Ben karışmam deyip çıktım. Düzelttirmeleri için birkaç şey söyledim kendilerine.

— Amaaan sen de, dediler. Şimdilik mahkemeye bir işimiz yok. Mahkemelik bir işimiz olursa o zaman düşünüyoruz. Hem sen avukat değil misin, çabucak yaptırır-sın.

Hüseyin Korkmazgil

Başbakan — Bu işler böyle yürür!

SAKALLI YÜRÜYÜŞ

TAKUNYALI YÜRÜYÜŞ

SESSİZ YÜRÜYÜŞ

Tiyatro

Şeref Gürsoy zarfları üstüste yığıyordu. Bunlar birer davetiyeydi. Tanındıklarından biri yanına yaklaştı: — «Hayrola» dedi, «bu ne?» — «Altındağ sazinlerine davetiyeye gönderiyecruz tiyatro için, ve tiyatronun bu seneki faaliyeti hakkında da ufak bir özet gönderiyoruz.»

Davetiyeler Altındağ sakinlerinin ismiyle hazırlanmıştı teker teker, ve ilk defa belli yoldu, suyu, ışıktı, ekmeğe, şekerdi, gibi ihtiyaçlarından başka bir ihtiyaçları düşünülüyordu bu insanların. En güzeli de bu değildi, neydi biliyor musunuz, birkaç sene önce böyle bir teşebbüsten muhterem pederinize dahi bahsetseniz, istihfafla dudak büker: «Sen davetiyeye dağıtacağına iki kilo pirinçle, bir kilo şeker dağıt her eve daha makbule geçer,» derdi muhakak. Şimdi muhterem pederlerimiz bunu demiyorlar. Düşünmediklerinden değil, cesaret edemediklerinden! İnsanlara bir «ruh hakkı, ruh gıdası» tanımıyor artık. Tanımayanlar da tanıyor gibi yapmağa mecbur sayıyorlardı kendilerini. İşte bu güzel!..

Tiyatro dedim de hatırıma şu geldi. Bilmem hangi Almanın lakırdısıdır: «Tiyatro şifa bulmaz delilerin hastahanesidir...» Biraz biraz öyledir dünyanın her tarafında. Huzursuzluk hâkimdir bu çevrede. Sanat bu huzursuzluğa basa basa yükselir. Bir elleri yağda, bir elleri balda insanların ruhları feryadmez pek... İyi şeydir huzursuzluk!

Bizim Devlet Tiyatrosunda hademesinden artistine kadar tam 800 kişi var. İki kişinin bir arada geçinmesi güç... Sekizyüz kişinin geçinmesine imkân görüyor musunuz siz?.

Buna rağmen bu son zamanlarda dev adımları attı bizim Devlet Tiyatrosu, oyun bakımından da, zihniyet bakımından da, huzursuzluk bakımından da!..

Şeref Gürsoy davetiyelerinin hepsini zarflarına yerleştirmişti. Huzursuz müesseseden, Altındağ mahallesine huzurlu sevgiler postalanacaktı bir kaç dakika sonra...

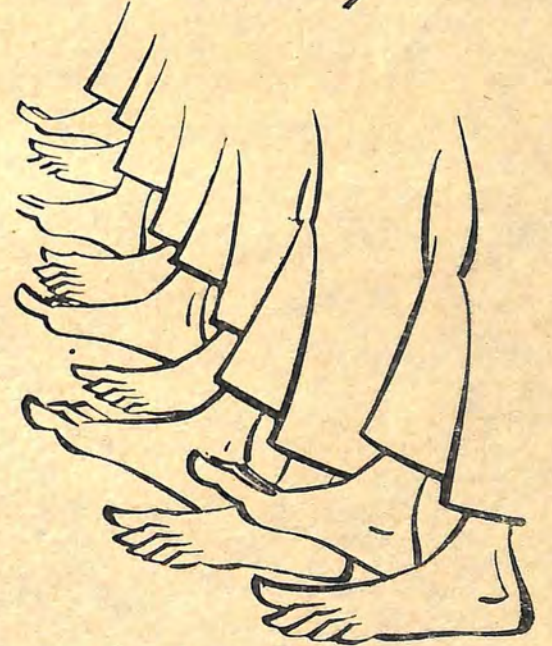
Nimet ARZIK

Vatandaş — Nereye gidiyoruz?!

CEKETLERİ TERS GİYİP YÜRÜYÜŞ

YALIN AYAK YÜRÜYÜŞ

İLİM SESLİ YÜRÜYÜŞ

[Teşkilât Kanunu

Kendimi bildim bileli bir teşkilât kanunu meselesi sürüp gider. Bu hafta çıkacak, yarın imzalanacak, bir saat sonra tamam diye... Sonra ne gibi bir engel dikilirse dikilir kanuncağızın karşısına, çıkmaz gün ışığına... Benim için «Teşkilât Kanunu» bir masal sembolü gibi... Gulyabanı denince zihnimde dumanlı dumanlı neler uyanıyorsa, onu uyandırıyor. Biliyorum ki, bu teşkilât kanunu bir sevgili gibi beklenen bir şey, bir ümit gibi karşı dağın ardında yanan bir şey, ve siz karşı dağın ardına varınca daha uzak bir tepenin arkasına fırlayıp size uzaktan göz kırpan bir şey... Masalı da geçti bu... Opera konusu yapılacak hale geldi.

Bildiğim bir şey varsa uğur getiriyor.

Size onun bir Basın Yayın Vekâletindeki serencamını anlatayım, öbür taraflardakini kerem buyurur: tetkik edin.

Rahmetli Server Somuncuoğlu yır-

ımdı, didindi teşkilât kanunu diye... Ve göçtü dünyadan.

Ondan sonra efendim kimdi o?... Ahmet Yıldız: Östümüz:

Teşkil... diyecek oldu, uçtu Basın Yayının tepesinden fırladı gitti.

Haşmetli Cihat Baban «Teş...» diyecek oldu, kendini sokakta buldu.

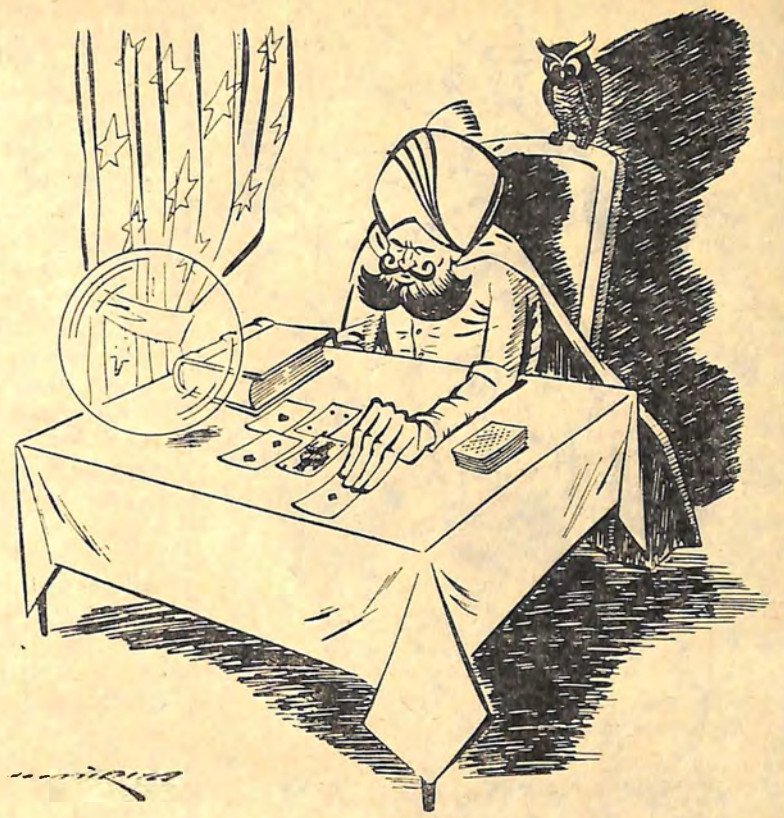
Halefi Kurutluoğlu birşey demedi, demedi de Adalet Bakanı oldu bakın...

Şimdi sıra Kâmuran Evliyaogluna geldi. Ben teşkilât kanunu değil, alfabeden «T» harfini kaldırırdım... Onun yerinde olsam, eğer geleceğime beğluyşam...

Yaşanıyor pekâlâ teşkilâtsiz da kanunsuz da. Yaşanmıyor mu?..

Meclisten notlar

Hükümet programı tenkit ediliyordu bir taraftan. Öbür taraftan eski politikacı ve yeni vekil Avni Doğan bey önündeki kâğıda bir şeyler karalıyordu. Not alıyor zannet-

Emniyet Müdürlüğü «Kayıp masası» şefi!

tim, ve memnun oldum söyleneni bunca ilgiyle izliyor diye. Eğildim baktım. Not zannettiğim resimmiş. Avni Doğan bey o sırada gözü ne görüyorsa onu çiziyormuş... Meclis reisinin fiyakalı krokisini, bir milletvekilinin fiyakasız krokisi kovalıyordu. Onu salonunun genel görünüşü bastırıyordu. İlham perisi Avni Doğan beyin etrafında uçuşuyordu ki, celse boyunca bir sergiye hazırlanırcasına çizdi durdu. Fena resim yapmıyor ha!...

★

İnönü başta, bir kısım vekiller «Devrimci»... Ne yazarlarsa, lâtin harfleriyle yazıyorlar. Bir kısım vekiller de eski harflerden kopuşamamışlar. Bunların başında Adalet Bakanı Sahir Kurutluoğlu geliyor.

★

İnönü ve Turhan Feyzioğlu aynı zamanda nezle olmuşlar, ikisi de bunu geçiştirmeye çalışıyorlar. Nezlenin AP. nin genç bakanlarına yayılmasından korkulur; çünkü: İnönü, Adalet Partisinden bakanlarla konuşurken, tatlı, munis ellerini okşısıya okşısıya, sırtlarını sıvazlıya sıvazlıya konuşuyor. Biz Paşayı bu kadar yumuşak bilmezdik. Yumuşakmış meğerse...

★

Bir milletvekili, kimdi unuttum, kalkıp «efendim, iki partinin hükümet üyeleri arasında psikolojik çekingenlik var» diyeli, bakanlar fasılsız muhabbetleşiyor, psikolojik çekingenlik olmadığını çevrelerine ve kendi kendilerine ispat etmek için...

Ve Milli Birlik üyeleri söz aldılar. Sami Küçük, Osman Köksal, Mehmet Özgüneş...

Mehmet Özgüneş, Maarif hakkında o kadar enteresan bir konuşma

yaptı ki, İsmet Paşanın birkaç kere not aldığı görüldü.

Millî Birlik üyelerinin o kadar güzel, o kadar tok, o kadar dolu konuşabildiklerini hatırıma bile getiriyordum. Sonra değişik, iman doluydu konuşmaları. Sesleri berraktı. Hırıltılı, ağdalı, cigaralı politikacı seslerine benzemiyordu. İhtilâlin sesiydi bu... İnsanın tüyleri diken diken oluyordu. Politikacılar bile duygulandılar, ki zor duygulanırlar...

Son gidişimde, oldukça gürültü-süz bir Mecliste bunları gördüm...

Bize amma çok yükleniyorlar

Hariciyelisi geliyor size dert yanıyordur:

—« Bize amma yükleniyor basın, amma yükleniyor» diye...

İdarecisi geliyor size dert yanıyordur: —«Bize amma yükleniyor basın» diye...

Ağa'sı geliyor bize dert yanıyordur: —« Bize basın amma yükleniyor» diye.

—« Peki yalnız size mi?» diye soruyorum.

—« Eveet, bizimle uğraştığı kadar kimseyle uğraşmıyor, eveet»... ... Ve gazeteciler geliyor size dert yanıyordur:

—« Bize herkes amma yükleniyor» diye.

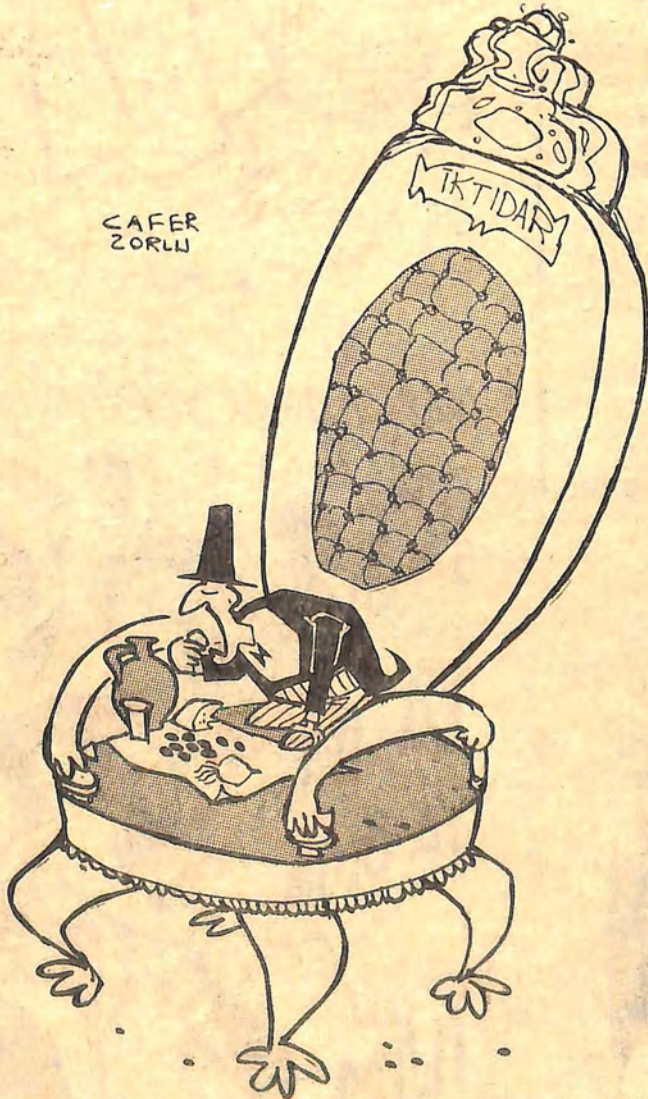
Sevgi güzel şeydir

Kâmuran Evliyaoglu, genç ve yeni Basın Yayın Vekili, İnönü için:

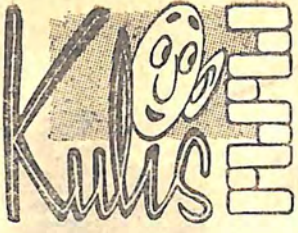
— «Bize onu kötü tanıtmışlar. Hiç de dedikleri kadar kötü bir adam değil. Adetâ sevmekten korkuyorum onu»... demiş...

«Sevmekten» korkuyu kim aşıladı size?.. Sevmek güzel şey!...

Nimet ARZIK

İktidar — «İşten artmaz, dıştan artar!»

Üç suçlu...

Geçtiğimiz hafta, Meclisin en hararetili toplantısı cumartesi gününe rastladı. Bilindiği gibi, o gün, İnönü kabinesi «güven oyu» istedi ve aldı.

Oturumdan sonra, Meclis koridorlarına dağılan milletvekillerinden bir kısmı neşeli, bir kısmı da düşünceli görünüyordular. Bu arada, CKMP İdresi Bölükbaşı'nın, arkadaşlarına, sinirli sinirli, «Nasıl olur efendim, nasıl olur?» dediği duyuldu...

Meraklanıp kulak kabarttık. Bölükbaşı, çekimser kalacaklarına dair gurup kararına rağmen, içlerinden üçünün beyaz oy kullanmasına kızdı. Hem, bu üç zatın da kim oldukları meçhuldü.

Ahmet Bilgin, Genel Başkan'a sordu:

«Şimdi ne yapacağız beyefendi?»

«Bulacağız efendim... Kim olduklarını bulacağız!...»

Ve, oracıkta kuruluveren bir «dedektif ekibi» en usta polis teşkilatlarına parmak ısırtacak bir titizlikle, suçluları aramaya koyuldu...

Defool!

YTP'nin Erzurum senatörü Nihat Pasınlı'nın, Meclis koridorlarında bir gazetecinin üzerine yürüdüğünü bızın matbuat pek etrafıca yazmadı galiba... Efendim, bendeniz o anda, tesadüfen orada idim... Müsaadenizle olayı, biraz daha genişçe, naklediyim:

YTP gurup odasının kapısı hışınla açıldı... Nihat Pasınlı dışarı fırladı... Yüzü al al olmuştu. Bir an etrafına bakındıktan sonra, az ötede bir YTP'li mebusla konuşan gazetecinin üzerine yürüdü:

«Kapı arkalarından gurup toplantılarını dinlemeye utanmıyor musunuz?»

Gazeteci şaşırıp. Araya, öteki YTP'li milletvekilleri girdiler. Gazeteciyi uzaklaştırdılar.

Pasınlı, hızını alamamıştı. Bu defa, kapının hemen yanında duran adamın üzerine koştu:

«Ulan!... Peki sen burada daha ne duruyorsun?»

«.....!!»

«Çekil git be adam... Nedir bu gazetecilerden çektiğimiz... Şimdi seni...»

Berki, hâlâ, öyle el pençe divan durmakta ısrar edince, Pa-

Müdür — Dikkat edin, ne bir gram fazla olsun, ne bir gram eksik!

sinli, daha da sinirlendi. Avazı çıktığı kadar:

«Defool!» diye bağırdı.

Şaşkınlıktan, korkudan alnında terler biriken adamın, o zaman, incecik sesi duyuldu:

«Aman beğim.. gözünü seveyim.. ben buranın kapucusuyum.. Nireye gideyim?»

Tahsisat!

Siyasal Bilgiler Fakültesi öğrencileri, cumartesi günü, meclis koridorlarını istila ediverdiler. Ellerinde, yakında yapılacak «Mülkiyeliler» balosunun davetiyeleri vardı.

Genç, güzel, birbirinden zarif kızlar...

Bunlardan biri, Fethi Çelikbaş'ın yanına yaklaştı. Uzun boylu, ince, kızıl saçlı bir âfet...

«Siz de bir tane almaz mısınız beyfendi?»

«Peki kızım... Ne kadar?»

«Yüz lira efendim...»

Çelikbaş, bir iki öksürdü:

«Yüz lira mı? çok pahalı!.. Daha aşağı olmaz mı?»

Pazarlık bir süre sürdü. Nihayet, «bakan» ile üniversiteli kız, elli liraya fit oldular... Çelikbaş, parayı uzattı ama, davetiyeyi almadı.

Kız uzaklaştı... Çelikbaş arkadaşlarına döndü:

«Ben size demedim mi, makam tahsisatını kaldırmayalım diye?»

Bir yatakta

Sorbon üniversitesi profesörlerinden Mösyö Chatelain,ın «koalisyon kabinesi» hakkında söylediği sözlerden sonra, «ebedi muhalif» Bölükbaşı, nihayet hükümette girmeyişini izah edebilecek bir sebep bulabildi.

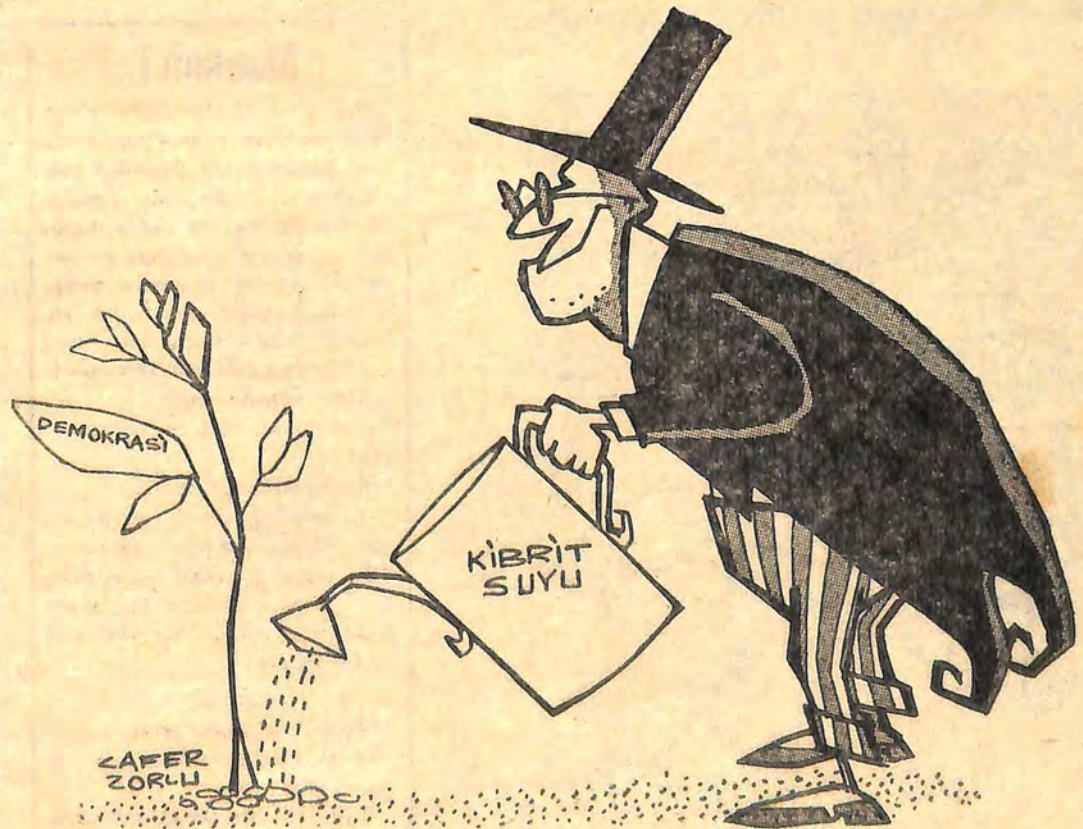
Profesör demişti ki:

«Koalisyon, evlilik hayatında bir yatakta yatmağa benzer».

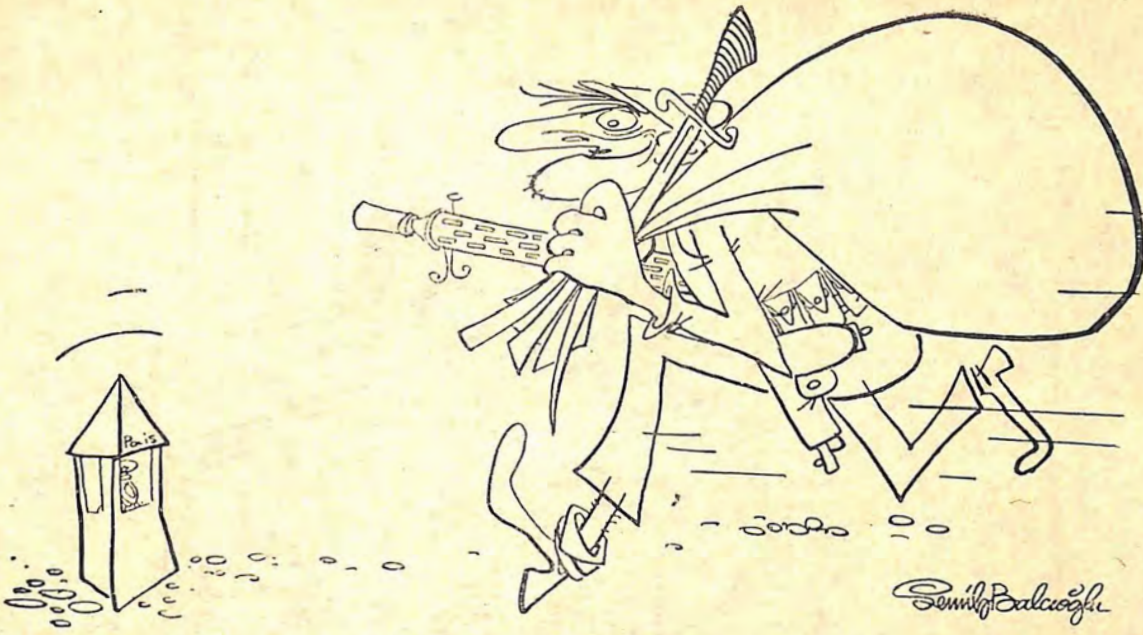
Şimdi de, Bölükbaşı, muarızlarına, ellerini iki yana açarak diyor ki:

«Müsaade buyurun beyfendiler.. Bir yatakta üç kişi de yataamaz ki!..»

G. T.

YAZISIZ!

Nokta!

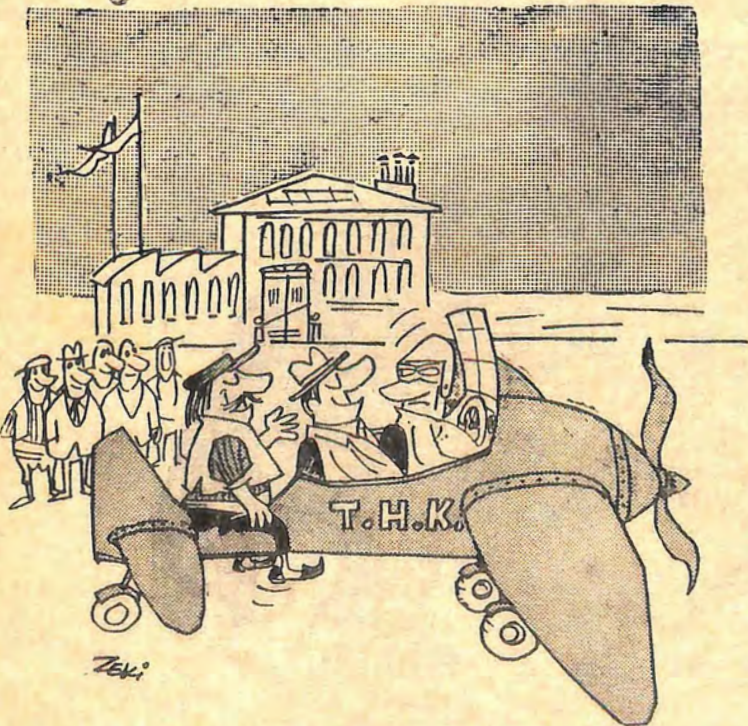

Yazlık!

Kışlık!

T. H. K. uçaklarla şehri gezdirecek. (Gazeteler)

— Korkmayın, ben böyle binmeye alışkınım, düşmem!

Manken !

Dul bayan R., bir kadın ahpasına kızından bahsediyordu:

— Benim kızım maşallah çok çalışkandır. Bütün alleyi o geçindiriyor. Gündüz bir moble mağazasında çalışır, gece saat altıdan ona kadar bir sinemada programcılık yapar, saat ondan sabahın dördüne kadar bir gece kulübünün vestiyerini idare eder.

Kadın sözünü kesti:

— Peki kızcağız ne zaman uyur?

Bayan R. izahat verdi:

— Sana söylemeyi unutmuştum. Kızımın moble mağazasındaki vazifesi, canlı mankenliktir. Vitrine konulan karyolada mışıl mışıl uyuyan bir genç kızı canlandırıyor!

Tarife

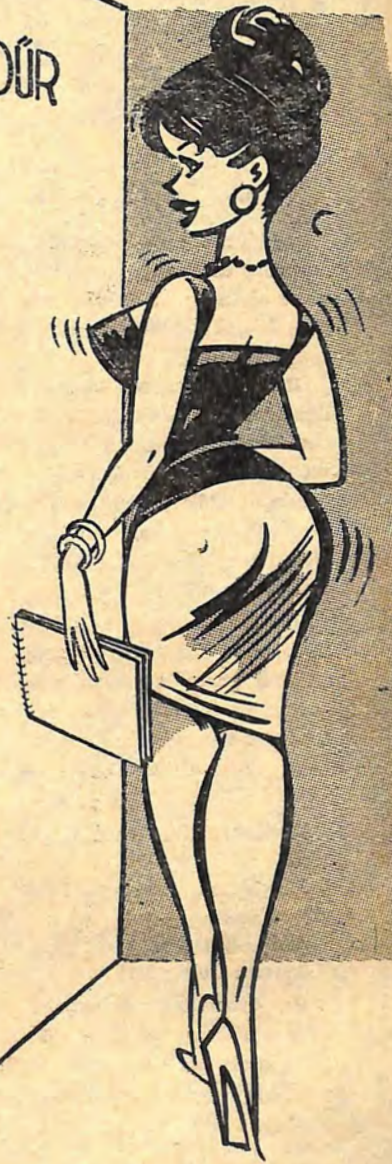
Müşteri, bakkala sorar:

— Bu verdiğiniz kutu nasıl açılır?..

Bakkalın işgüzar çırağı, ustasının yerine cevap verir:

— İçerde tarifesi var...

MÜDÜR

— Niçin müdürden bu kadar korkuyorsun?

KAFER ZORLU

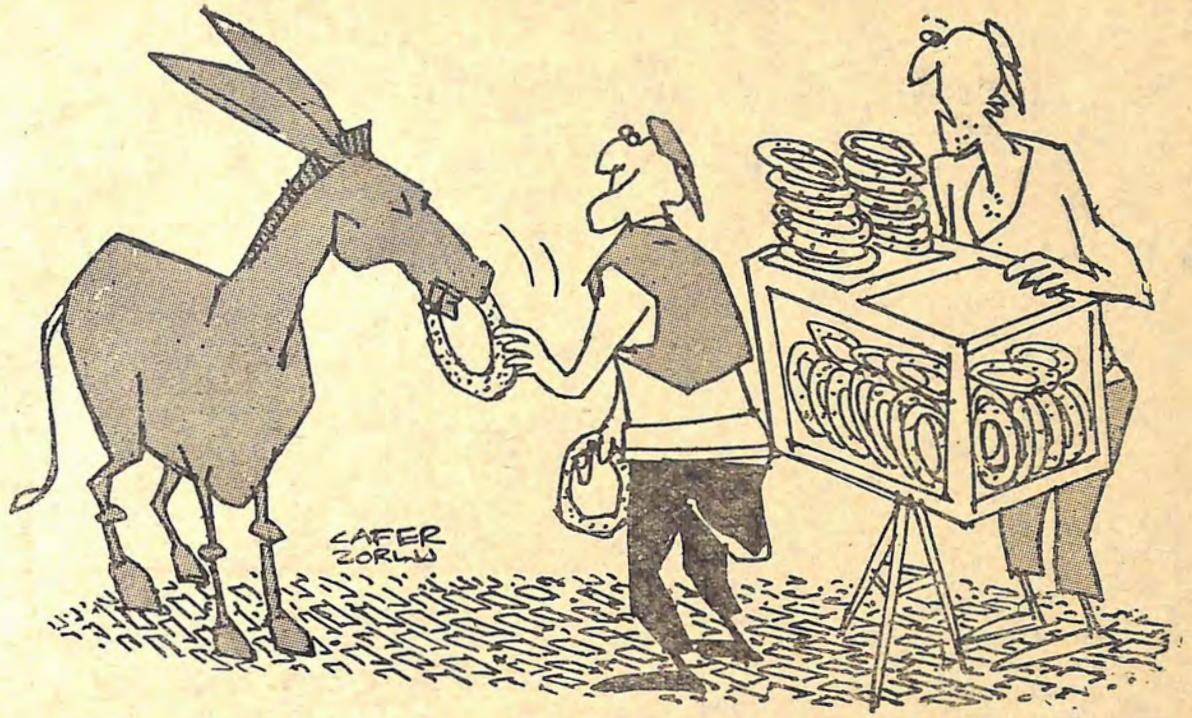
— Ya bu

Yanına girerken her tarafın titriyor!

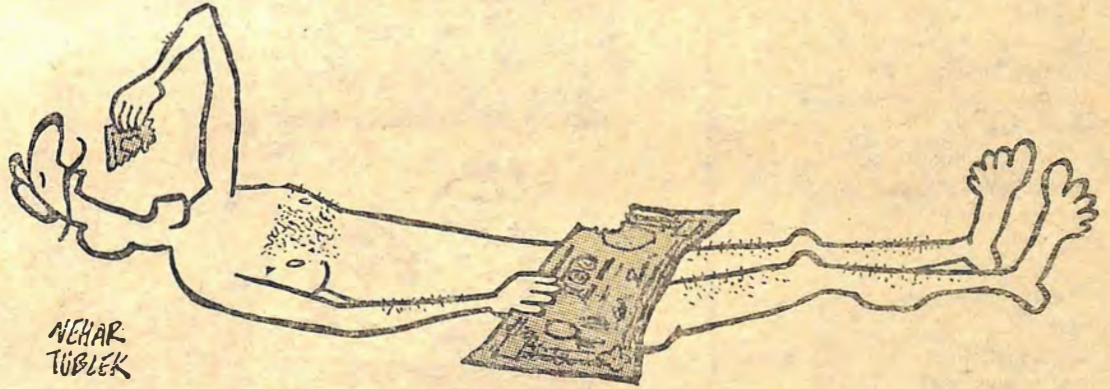

eyi gütmeli...

Hayvan yemleri gittikçe pahalanyor!

Köylümüzün yıllık geliri ortalama 950 lira. (Gazeteler)

Bir lokma, bir hırka!

Tasarruf !

Bay Falan'ın karısı ölünce baldızıyla evlenmişti. Bir müddet sonra baldız da bir kazaya kurban gitti, bu sefer küçük baldızıyla nikâhlandı.

Bir mecliste bunun dedikodusu yapılyordu. Bay Falan'ı yakından tanıyan Bayan A. mânalı bir gülümsemeyle:

— Bunu tasarruf için yapmıştırl! dedi.

Yanındaki arkadaşı sordu:

— Ne tasarrufu bu?..

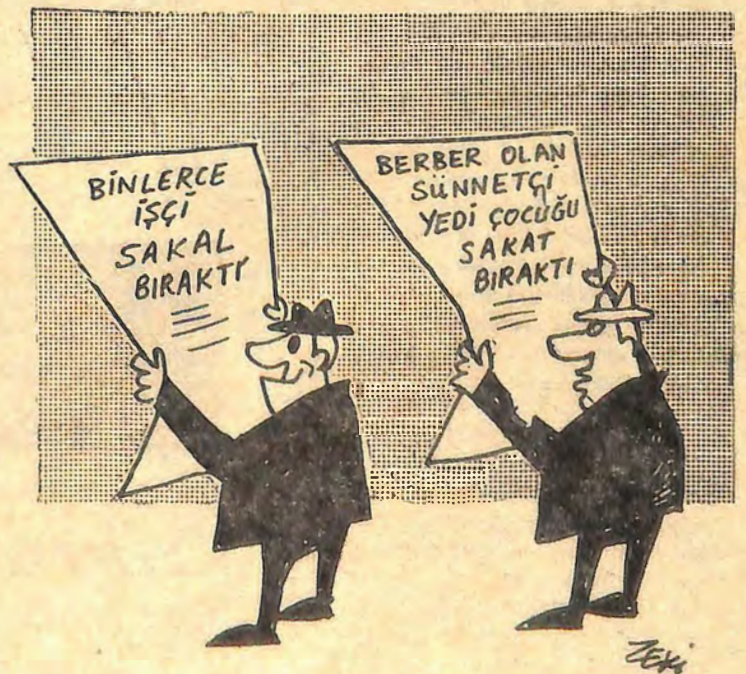
Bayan A. hemen cevabı yaptırdı:

— Kaynana tasarrufu!

İspat!

Sinemada arkada oturan adam önündeki şapkalı bayana yalvarıyordu:

— Şöyle biraz müsaade edin de filmin bir iki sahnesini seyredeyim, evde karıma sinemaya gittiğimi ispat edecek bir şeyler anlatmam lâzım!..

YAZISIZ

Bir YILBAŞI GECESİ

YAZAN:
PEYAMI SAFA

CİZEN:
20 BÜENİ SEREN

AMAN SÂRACIĞIM, GÖREYİM SENİ... FAKAT ÇAKTIRMAZSIN DEĞİL Mİ?..

BANA BIRAK... BİR HOLİVUD NUMARASI YAPAYIM DA GÖR. HİÇ SEZDİRMEYEN, YAVAŞ YAVAŞ...

SENİ ESKİDENBERİ SEVİYORMUŞ GİBİ GÖRÜNECEĞİM!..

YAŞA!

FAKAT BİRDEN-BİRE DEĞİL!

TABİİ, TABİİ... ZATEN BENİ BİRAZ SEVERSİN DEĞİL Mİ SÂRACIĞIM?..

HİST, YILIŞMA! SEN İSTE KIZLARI BÖYLE KAÇIRIYORSUN... AĞIR DUR BİRAZ!

PEKİ, ANLADIM, BİLİYORUM!

HEMEN GELSE DE GÖRSEN... BAKALIM NASIL BULACAKSIN?..

ACELE ETME, GELİR MUHAKKAK!

SEVİN, YANINDA YAKIŞIKLI BİR ERKEKLE SALONA GİRDİ.

NE OLUYORSUN? KİM O YANIMIZDAN GEÇEN KARI KOCA? BORCUN MU VAR ONLARA?..

NE BORCU, NE KARI KOCA? YAHUDİ GİBİ DÜŞÜNME!.. DEMİN SA-NA BAHSETTİĞİM KIZ O İSTE! YANINDAKİ TANIMIYORUM... VAPURDA MI RASTLADI ONA? YOKSA BANA NUMARA YAPTI DA, ONUNLA MI KAÇIYOR? BİZİM PLÂN ALT ÜST OLDU!..

SURATINI ASMA ÖYLE... RAHAT OTUR, BAŞINI ARKAYA AL, KOLLARINI SARKIT. BACAKLARINI AÇ, KEYİFLİ GÖRÜN!..

HAH... HAH... HAH... HAH... HAY!.. SÖYLE BİR DE KAHKAHA AT!..

DURUP DURURKEN KAHKAHA ATILIR MI? ÇILDIRMADIM BEN!..

DEVAMI VAR

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 2 —

Maşallah paşanın, bildiğine, bilmediğine iltifatı pek mebzuldür. Her kadına işaret eder, her hanıma söz atar, bazılarını göz önünde bile, başıyla selâmlar.

Biraz müsaitçe bulunup tebessüm etsem, ertesi gün, bize de bohçacı madanını göndereceğine eminim.

Pırlanta gerdanlığı da, tek taş küpesi de, zümrüt yüzüğü de kendinin olsun.

«— Aman görmemezliğe gelelim; geçsin, gitsin!» derken Çerkes şivesiyle bir ses:

— Yerin melâikesi misin, yoksa cennetin hurisi mi pembe maşlahlım?...

Olanca kanım başıma çıktı. Kendimi tutmasam, arabanın içinde bayıverecektim!

Pembe maşlahlı lâkabını bu bunak da mı biliyor? O hanende Şehim denilen yılışık boşboğaza ne diyeyim? Bu pembe maşlahlı sözü Şehim'in icadı!

Yoğurtçu'da oturduğumuz sene, o körölası pembe maşlahla çıkardım; keşke alamaz, arkama giyemez olaydım...

Aksiliğe bakt, Şekip paşanın damadı Şahap bey de önümüzdeki faytonda.

Şahap bey de, beni aşırı derece beğenenlerdendir.

Zavallının hakkı yok mu? Kendisi tasvir gibi, karısı ise değişik çocuklardan farksız; o bütürle yaşamak kolay değil. Elbette gözü güzelliklerde kalacak.

Zaten saklamıyormuş: «Şekip paşanın kızı olmasa bir gün tutmam!» diyor.

Genç yaşında ulâ rütbesine, Cemiyeti Rüşniye âzâlığına nail olduğu için tahammül ediyor.

Peçem ısık, terler döküyorum, Haşip paşa, boynunu yerinden çıkarmış gibi, başı arkada, hâlâ söyleniyor:

— Pembe maşlahlım, beni yaktın, kavurdun, dumanımı savurdun.

İşte bu helecanlar içinde Fener'e girdik.

Toz toz, toz... Gözünü görmüyor. Bir taraftan, iki tekerlekli fiğarla yolları suluyorlar, öte taraftan derhal kuruyor.

Ayşe hanım diyor ki:

— Çocukluğumda, Nuhkuyusunda, otururken, öküz arabalarına binip dolmalarla, helvalarla geldiğimiz

zaman da aynı haldi. Evlerimize döner dönmez, gusülhaneye girip bir âlâ yıkanır, çamaşır değiştirirdik; tozdan topraktan öyle kurtulurduk.

Mayısın ilk günü olduğu için ne kalabalık, ne kalabalık... İğne atan yere düşmeyecek.

Paşalar, mahdumlar, damatlar... Hanımefendiler, kerimeler, gelinler... Bütün gedikliler hep mevcut.

Hele, Topaç dedikleri o molların hali görülmeğe seza: Başında koca sarık, gözündeki mavî gözlük, parmaklarında elmas yüzükler, arkasında krem renkli sof cübbe, cübbenin içinde yakası nişan rozetli lâcivert ceket, şal yelek, frenk gömleği, kravatında gül iğne, elinde altın baston, ayağında çizgili pantolon ve kanarya sarısı iskarpinler.

Bu yusuvarlak molla kadar ki - se sinirime dokunmuyor..

Aman Yarabbi, ne derece sulu, ne derece sırtışık. İş gücü, önüne gelen kadının arkasına takılmak, dudaklarını ısırp gözlerini süzmek, sarığını oynatarak temennâh ve boyuna arsız arsız sarkıntılık.

Kartoloza yaraşa bari... Yaşı 50 ye yaklaşmış. Evde, dağların gelin ablası kız; handiye torun sahibi olacak ta farkında değil.

Peşime musallatlardan biri de bu molla. Bir gün her şeyi göze alıp utanmayı kaldıracığım, ağzımı açıp adamakıllı terbiyesini vereceğim.

Bir kazanda eriyemeyeceğimin biri de Ebuzarif bey.

O mendebur da Fenerde idi. Yapışkan bir çeşidi de bu Ebuzarif beydir. Kanarya, ona ne güzel isim buldu: «Çam sakızı Hacıbaba!»

Güya fevkalâde zenginmiş; hem Şamın eşrafından, hem Şûrayı Devlet âzasından; sayısız akarları, çiftlikleri varmış; Arap İzzet paşa ile de senli benliymiş.

Ayşe hanım tuhaf ve nekredir:

— Bu herif diyor, halis muhlis Tahtakale arabı. Başına tepsiyi koy, Şam baklavasını sattır. Akarını, çiftliğini, sırmalı elbisesini gözümle görmeden ne zenginliğine inanırım, ne de rütbesine.

Ebuzarif beyin sırnaşıklığı da bir günâ: Lâvanta kokulu, minimini zarfların içine «İltifatınıza muntazırım, her emrinize amadeyim» satırlarını yazıp arabalara atmak, yanından bir kadın geçerken, ceplerindeki liraları sıkırdatmak!

İstediğin kadar başını çevir, surat as, şemsiye ile yüzünü kapat; o yine arabaya zarfını atsin.

Bak Ülfet beyin hali başkadır. Faytonun içinde oturduğundan bile paşazade olduğu bellidir.

Domates Fazlı bey dedikleri pan-

car suratlı, tıknaz beyle beraberdi.

Ülfet bey de az sinsilerden değildir. Gözleri velfecri okur, fakat belli etmez, yanındakine bile hissettirmeden gülümseyip geçer.

Hem kişîzâde, hem de Babîâli terbiyesi görmüş; Ametçi beyin gözbebeği imiş.

Râkım paşanın baldızını seviyor diyorlar amma hiç inanmıyorum. Ülfet bey, o donyağını sever mi hiç?

Bu beylerin hepsi bana uzaktan yanıp tutuşuyor, derdimden seyyah. Hele Peşkiribâşının oğlu hepsinden ileri.

Boylu boslu, sülün gibi amma, delişmen mi delişmendir. Hünkâr yaveri elbisesini giyip, sırmalı kordon takıp o külhanbeyi tavırlarını takınmasa, Allah için şehzade gibi delikanlı.

Doğrusunu söylemek lâzımsa, halk ortasında bir münasebetsizlik çıkaracak diye, bu gençten çok çekiniyorum, gördüğüm yerde kendimi şaşıyorum. Şımarık, atak, celâllî çocuk!

Değişim gibi bu beylerin hepsi bana meftun, meclûp, hayran; ben onların yüzlerine bakmıyorum, müsait bulunmuyorum; bulunacak olsam...

Benim aklım fikrim Tayfurda, o vefasız alyanakçımda. Onu kimseye değişemiyorum; kimseyi ondan üstün, ondan güzel bulamıyorum.

Bakınız Tayfur'u tarif edeyim:

— Yirmi beş, yirmi altı yaşlarında; uzuna yakın boy; tombul tombul vücut; açık kumral saçlar; koyu kumral kaşlar; sümbül gibi bıyıklar; duru beyaz ten; gül pembesi çehre; pençe yanaklar. Yanaklarının allığından kinaye, ona Alyanak lâkabını takmışlar.

Sonra şık mı şık, trandaz mı trandaz, zarif mi zarif.

Başını kessen, elbiselerini (Mir) den (Boter) den başkasına diktirmez; ipek çamaşırılarını (Strongilos) tan gayrısından almaz. Arkasındaki kostümleri, manken üstünde gibi durur.

Ufacık bir yerinin üstü bozulsa, bir düğmesinin tıresi gevşese, hemen yere fırlatır, dadısını, halayıklarını öyle bir haşlarmış ki...

Tabii bunları benim yanımda yapmadı, fakat konaklarına girip çıkanlar söylüyor.

Sıhhatini de o kadar korur ki... Katiyen sigara içmez; sigara bile içmiyen tabii içki de kullanmaz. Eldivensiz sokağa adımını atmaz. Ganları yokken bir kimsenin elini tutsun, bonjur desin, ne mümkün...

Vapurun kalabalık salonuna girmiyor, yan kamaralardan birini aç-

tırıyor, kamarota tembih edip içeriye kimseyi sokturmuyor.

Önüne gelen kira arabasına da binmez. Muhakkak lâstik tekerlekli, Beyoğlu arabası olacak.

İlk nazarda mağrur, azametli tesirini veriyor. Uzaktan görenler günahına giriyorlar; son derece de ki-birli sanıyorlar. Halbuki zavalılık hiç te değildir.

Karşısına çıkana tabasbus edecek, elpençe divan duracak değil a... Bir defa paşa zâde; kırk yıllık vezir Şani paşanın bir tanecik oğlu. Kendisinin de paşa mertebesinde, ulâ rütbesi var. En ileri gelenler kızlarını vermeğe can atıyorlar amma kimseyi beğenmiyor, hepsini reddediyor.

Fenerde piyasa ediyoruz, bir kenarda duruyoruz, gene dolaşıyoruz... Tayfur'u hiç düşünmiyeyim diyorum; gelmediyse gelmedi, kendimi öldürecek miyim diyorum, gene yüreğim rahat etmiyor.

Tayfur'un Fenerbahçeye geliş vakti muayyendir, saatine dikkat etmişimdir: Onda köprüden, doğru Büyükdaya kalkan (Aydın) vapuru, tam Fener kulesinin hizasına geldiği dakikalar, onun doru beygirli nefti bato faytonu, bostanın yanındaki yoldan çıkar; dörtlüla koşar, piyasaya karışır.

Erken gelmek hiç âdeti değildir. Tayfur diyor ki:

— Para biriktirip, ayda yılda bir, Üsküdarın kenar mahallelerinden düşen görmemişlerden miyim? O bayağılara mı benziyeceğim? En cakalı, halk dağılacığı vakit görünmek, ayağı ayağın üstüne atıp, iki üç tur yapıp gitmektir.

Saate baktım. Tam on buçuğu beş geçiyor. Aydın vapuru geçmiş, Kınalı önlerine yaklaşıyor.

Ne gelen var, ne giden.

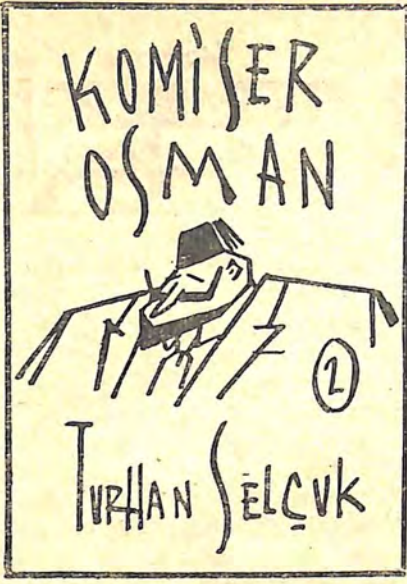
Ayşe hanım, neşemin kaçtığını, rengimin attığını anlıyor, meydana vurmuyordu.

Gözlerim yolda.

Fenerde, en sevdiğim nokta, içeri girerken soldaki sakız ağacının altıdır. Fenerin kır bıyıklı polisi, beyaz palaskalı belediye kavaşı, karşıya tesadüf eden iskemlelerde otururlar amma dünyadan haberleri olmaz; gözlerini açmazlar, sırtlarını ağaca verip uyku kestirirler.

Fenere ilk girenleri seyredecek en muvafık nokta burası ise dediğim yerde Yunus Unvan beyin briketi duruyordu.

Faytonu enunkinin yanına çektiyse, brik yüksek, Unvan bey, bizi kuş bakışı seyredecek. Kanaryanın terlik paketini, francala kâğıdını görecektir! (Devamı var)

İSTANBULDA
HİRSİZLİKLER ALMIŞ
YÜRÜMÜŞ, GECELERİ
KİMSE SOKAĞA ÇIKA-
MAZ OLMUŞTU. BU
YÜZDEN GECE HAYATI
FELCE UĞRAMIŞ, ŞE-
HİRLİ ESKİ NEŞESİNİ
KAYBETMİŞTİ...

ŞURAYA BAKIN OSMAN
BEY!. HERKES KALKIP
GİDİYOR. BU OYUNUN
KÖTÜLÜĞÜNDEN DEĞİL
HERHALDE.

ELBETTE. NEFİS
BİR OYUN BU. VAKIT BİRAZ
GECİKTİ DE.

— 20 —

Gregg, «Tony anlar,» diye düşündü. «Eline fırsat geçse o da aynı şekilde hareket ederdi.» David Wilder Savage'e baktı. «Hayır, kimseyle gelmedim.»

«— Dişçiyle de gelmediniz mi?»

«— Hayır.»

«— Bu parti çok sıkıcı. Öyle değil mi?»

Gregg genç adama baktı. «Bu köşede değil.»

David Wilder Savage onun kolunu tuttu. «Köşemizi de beraber götürebiliriz.»

«— Mantomu alayım.» Gregg paltosunu almak için ev sahibesinin yatak odasına geçti, göz ucuyla Tony'i araştırıyor, onu bulmamak için de dua ediyordu. Aynanın önünde durarak bir an aynaya baktı. Gözleri ne kadar koyu renkti, düşündüklerini de ne kadar ele veriyordu bu gözler. Genç kız David Wilder Savage'de bazı şeyler keşfetmişti.

Gizli bir zalimlik... Genç adam esasında zalim bir insandı, fakat onun müsrif bir tarafı da vardı. Seveceği bir tek kişiye gösterebileceği bir müşfik taraf. Adamın câzibesi genç kıza bu bir tek şahsın kendisi olabileceğini söylüyordu. Akıl ise bunun bir yalan, birçok kızın dayanmayacağı bir tuzak olduğunu iddia ediyordu. Paltosunu giyerek, uzun saçlarını yakanın içinden çıkardı ve kendisini holde bekleyen David Wilder Savage'in yanına gitti.

Lokantaya girdikleri zaman herkesin genç adamı tanıması başka bir zaman genç kızı memnun ederdi her halde. Gregg tanılan biriyle bir yere gitmekten hoşlanırdı, bu genç kızın kendine olan emniyetini arttırırdı nedense. Fakat bu defa masalarına gelip David Wilder Savage'in zamanını alan ahabaplarına, onu selâmlıyarak alâkasını başka tarafa çeken tanıdıklarına bayağı kızdı. Genç adamın ona söylediği her söz mühimdi, başını çevirip birini selâmladığı zaman Gregg kendini terk edilmiş hissediyor ve bir iki saat sonra ne kadar yalnız olacağını hatırlıyordu.

Yemeklerini bitirdikleri zaman gece yarısını geçmişti. Lokantada artık kimse kalmamıştı, buna mukabil bar kısmı doluydu. Genç adam, «Benim apartmanına gel,» dedi.

Kendini gayet iyi bilen Gregg vakit kazanmak için bir iki kelime bulmağa çalıştı. «Neden?»

Sanki bu sözü hiç saçma bulmamış gibi, David Wilder Savage sâkin

sâkin onun yüzüne baktı. «Seninle sevişmek istiyorum.»

Gregg, «Fakat... Ben... İstemiyorum,» diye kekeleydi.

Genç adam, «Peki,» dedi. Genç kıza mantosunu giydirdi, birlikte soaka çıktılar. David bir taksi çevirdi. «Nerede oturuyorsun?»

Genç kız adresini söyleyerek taksinin bir köşesine büzüldü. İlerledikçe onun da sıkıntısı gitgide artıyordu. David onu eve götürüyordu, fakat o evine dönmek istemiyordu ki. Tıpkı bir çocuk gibi karanlık ve yalnızlıktan korkuyordu... Ve tıpkı bir çocuk gibi uzanarak genç adamın kolunu çekiştirirdi. David onun elini tuttu. Gregg onu bir daha göremeyeceğini biliyordu, işte buna da dayanamıyacaktı. O bir gece, daha doğrusu bir iki saat için hayatına heyecan getirmiş garip, esrarlı bir erkekti. Gregg onun için neydi ki? Bir iki saat konuşup güldüğü, ismini duyduğu zaman belki hatırlıyacağı bir kız. Gregg, «Eve gitmek istemiyorum,» dedi.

«— Nereye gitmek istiyorsun o halde?»

«— Nereye olursa olsun. Senden ayrılmak istemiyorum.»

Genç adamın bu sözü budalaca veya gülünç bulmadığı da belliydi. Ö-

ne doğru eğilerek şoföre kendi apartmanının adresini verdi, sonra arkaya yaslanarak, kolunu Gregg'in omuzuna attı. Fakat ihtirasla değil de, arkadaşça... Genç kız birdenbire David'e söylediğini son derece romantik ve mühim buldu.

Gregg o zamana kadar David Wilder Savage'inki gibi bir apartman görmemişti. Genç kız her zaman evlerin halinden içlerinde oturanlar hakkında bir fikir edinilebileceğini düşünürdü. Bazıları evlerine aldırılmazlardı, bir kısmı ise aldırır fakat buraya bir şeyler ilâve edemezlerdi. David'in apartmanında binden fazla kitap vardı. Oturma odasının duvarlarını tavana kadar kaplayan raflar kitap doluydu, odadaki sandalyelerin üstü de öyle. Yuvralak yemek masasının üstünde en aşağı bir düzine piyes vardı. Masanın yanındaki büyük sepet ise mecmua doluydu. David Gregg'in mantosunu çıkardı, sonra elinde paltıyla pikâba giderek düğmeyi çevirdi. Genç kız o zaman plâkların da farkına vardı. Odanın bir ucundaki raflara plâklar dizilmişti. Yüzlerce plâk...

Kitap dolu iki etajerin arasında, eski tip siyah mermerden bir şömine vardı. Bu çok kullanılmış, kenarları iyice kararmış bir şömineydi. Ortaya küllerin üstüne de yakılması için odunlar dizilmiş, hazırlanmıştı. David paltoyu portmantoya astıktan sonra eğilerek ateşi yaktı. Şö-

minenin tam önünde, uzun simsiyah bir kanepede oturmuş, gözleri alevlerde düşünürken tahayyül etti. O zaman şeytana daha da çok benziyecekti.

«— Konyak ister misin?»

«— Evet... Lütfen.»

David konyak şişesiyle iki kadehi kanapenin önündeki alçak masaya koydu. Pikapta genç kızın o zamana kadar duymadığı klâsik bir parça çalıyordu. David bunu hakikaten sevdiği için pikabın sesini de yükseltmişti. Parçanın aşk için bir fon müziği olmadığı belliydi.

Gregg, uykuda yürürmüş gibi David'in oturduğu kanepeye gitti. Oda karanlıktı, ocağın alevlerinin aksi kanepeye vurmaktaydı. Kırmızı siyahlı duruyordu bu artık. Kadehteki konyak ise yakut gibi parlamaktaydı. Gregg, David'in yüzüne dokundu.

Genç adam onu kanepeye, yanına çekmedi, kendisi çabucak ayağa kalkarak Gregg'e sarıldı. Sonra onunla birlikte kanepeye düştü. Gregg, David'in ilk busesiyle hafif bir şaşkınlık duydu. İlk öpüldüğü zaman hep böyle olurdu. Zira dudağın biçimiyle, busenin verdiği his arasında hiçbir bağlantı kuramazdı. Gregg de David'in zalim ağzının bu derecede müşfik ve sıcak olabileceğini hiç düşünmemişti.

Genç adam, «Dudakların dünyanın en yumuşak dudağı,» diye mırıldandı.

«— Seninki de...»

Genç adam dudaklarını Gregg'in dudaklarından, yüzünden ayırmadan onun elbisesini, kombinezonunu ve avakkabılarını çıkardı. Gregg bir an, «Ne kadar da tecrübeli,» diye düşündü. «Herhalde elinden yüzlerce kadının geçti...» Sonra elleri mihaniki hareketlerden vazgeçti ve Gregg bu parmakların tecrübeli olmasına bavağı sevindi. Sanki bu eller villarca sadece Gregg'i beklemişlerdi. O zaman genç kız bir korkuya kavıldı: Hâmile kalıp, rezil olmak korkusuna. Gregg kendisini bulutlardan vere indiren o suali sormak mecburiyetinde kaldı. O ihtirastan kısılmış, korku dolu küçük kız sesinden de ne kadar nefret ediyordu.

«— Sende birsev var mı?»

«— Sende yok mu?»

«— Bilmiyorum ki...»

«— Peki...» David bir an yanından avrıldı. Genç kızın başı dönüyordu, gözlerini kapadı. Sonra David geri gelerek onu tekrar kollarına aldı. Genç kız onun cildinin soğukluğunu, ocağın hararetini sanki ısıtıba benzer bir zevkle dolu bir rüya görüyormuş gibi hissetmekteydi. O eski ihtiras dolu müstehcen kelimeler, David'in ağzında aşk sözleri halini almıştı. (Devamı var)

— Teessiif ederim hanımefendi, sanki şehirdeymişsiniz de karşınıza insan çıkmış gibi ne bağıırıyorsunuz?..

BİR FIKRA ANLATIR MİSİNİZ?

her babayığının harcı değildir. Hadi Londra'yı da buldu diyelim, bizim mahalleyi nereden bilecek? Bizim mahallenin üzerine geldiğini, bombayı da tam evin damına isabet ettirdiğini kabul edelim. O zaman da benim meyhanede olmayacağım ne malûm!

Mehmet ORAL

— Yüzbaşı iken bir müddet Fransa'da bulunmuştum. İş ve vazife zamanında gayet sıkı bir disiplin ve ciddiyetle çalışan Fransız subayları istirahat zamanlarında birbirlerine çok açık saçık fıkralar anlatırlar. Boş vakitlerinde çılgınca eğlenirdi. Şimdi hep bu fıkralar geliyor aklıma... Ama ümit ederim ki anlatacağım fıkrayı yazmazsınız.

Korgeneral Refik TULGA

Haşmetlûm!

Ünlü Prusya hükümdarı Büyük Frederik tahta çıktığı zaman bir gün kendisiyle konuşan annesi, söz arasında «Haşmetlûm» demişti. Frederik annesinin konuşmasını yarıda kesti:

— Bana her zaman «oğlum» de anne, çünkü bana verebileceğin en yüksek rütbe budur.

Hesap işi!

Harp esnasında Londra, her gün bombalanırken, ihtiyar bir ayaşan için korkmadığını sorarlar:

— Ooo, ne diye korkayım yahu! Hesap işi bu. Evvelâ düşman uçağı Mânş Denizini açacak. Bu iş o kadar kolay sayılmaz. Sonra sahil barajımızı yaracak. Bu daha da zor. Times mecrasını ve Londra'yı keşfedecek. Bu sisli havalarda Londra'yı bulmak

Ameliyat olduğu yer

Genç kadınla erkek aynı kompartmanda yolculuk ediyorlardı. Erkeğin, uzun müddet güzel vücut hatlarını ve gayet mütenasip bacaklarını iç çekmekle seyrettiğini gören kadın:

— Şayet bacaklarınızı iyice görmek isterseniz on lira verin etekliğini on santim yukarı kaldırayım, dedi ve 10 lirayı aldı. İkinci defa tekrar:

— Şayet daha iyi görmek isterseniz yirmi lira verin yirmi santim kaldırayım. 20 lirayı da aldı. Şimdi şahane diz kapakları meydana daydı. Tekrar:

— 30 lira verirseniz eteğimi 30 santim kaldırıyorum, çok daha iyi görürsünüz, dedi.

Adam istediğini veriyor ve istediğini de görüyordu.

Bu sefer genç kadın:

— Şayet elli lira verecek olursanız size apandisitten ameliyat olduğum yeri gösterebilirim, demesine kalmadı adam 50 lirayı uzatmıştı bile.

Bunun üzerine kadın şuh bir kahkaha atarak trenin önünden geçmekte olduğu hastahanciyi gösterdi, ve:

— İşte, bu hastahane apandisit ameliyatı olmuştu, dedi.

Sedat GÜLERGÜN

Milletler

Gülüyor

Venedik

Venedik'e kısa bir seyahat yapıp dönen Marie Chantal, arkadaşısı Ghislaine'e anlatıyordu:

— Öyle enteresan bir şehir ki şekerim; her yer, sokaklar, cadeler, evlerin birinci katları hep su... Her şey su üzerinde gondollarla oluyor: Alış veriş, aşk, hatâ cenaze merasimleri dahi... Cenazeyi siyah bir gondol taşıyor, akrabaları da arkadan gondollar içinde takip ediyorlar...

— Peki ama bu kadar gondol kiralamak epey pahalı oluyordur her halde; fakir olanlar ne yapıyor?

— Hiç fakir cenazesi görmedim ama her halde onlar da cenazeyi yüzerek takip ediyorlardır...

Twist

Twist denen dans salgını son günlerde Avrupa'yı kasıp kavuruyor... Yerinde durup mayonez çalkalamağa benzeyen bu dansın rüzgârına kapılan aktör Darry Cowl rol arkadaşı Dany Sava'den ders alıyordu. Ertesi gün stüdyoya geldiği zaman arkadaşlarından biri sordu:

— Darry bu bacaklarındaki çürükler nedir, Twist'ten mi oldu?

— Hayır!..

— Futbol mu oynadın yoksa?..

Darry Cowl beklenmedik bir cevap verdi:

— Hayır, poker oynadım!..

İdeal çift

Evleneli henüz bir iki saat olmuştu. Genç adam karısına:

— Sevgilim, dedi; biz birbirimiz için yaratılmışız.

Cici karısı:

— Muhakkak canım, diye cevap verdi; ama acaba hangimiz i- çin?..

— Yine bir çamaşır hırsızı ha?..

Sakal!

Gaston, senelerdir sakalı olan bir Fransız ve karısı Elise, kocasının kumral kıvrık sakalını çok severdi. Günlerden bir gün Gaston uzunca bir iş seyahatine çıktı ve orada sigarasını yakarken sakalını tutuşturduğundan traş olmağa mecbur oldu. İşlerini bitirince sevgili karısına bir an evvel kavuşmak için gece trenine binip geç vakit eve döndü. Karısı yatmıştı, yavaşça yanına girdi ve sarıldı...

Aradan yarım saat geçtikten sonra:

— Elise sevgilim, diye fısıldadı; beni sakalsız nasıl buluyorsun?

Elise o zaman bir çılgık attı:

— Ay!.. Gaston sen miydin?

Mantık

Mösyö ve Madam nefes nefese gara geldikleri zaman tren henüz gardan uzaklaşıyordu. Madam öfke ile kocasına dönüp:

— Gördün mü? dedi. Bana bu kadar acele ettirmeseydin bundan sonraki treni iki saat beklemek zorunda kalmıyacaktık!..

— Herif, durursan yakarım!

dünya

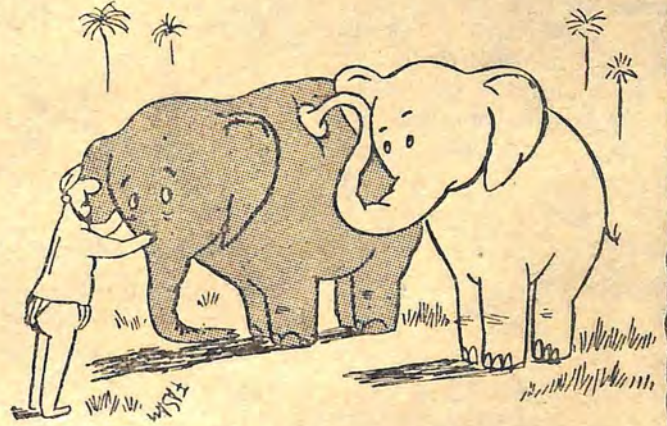
KARİKATÜRLERİ

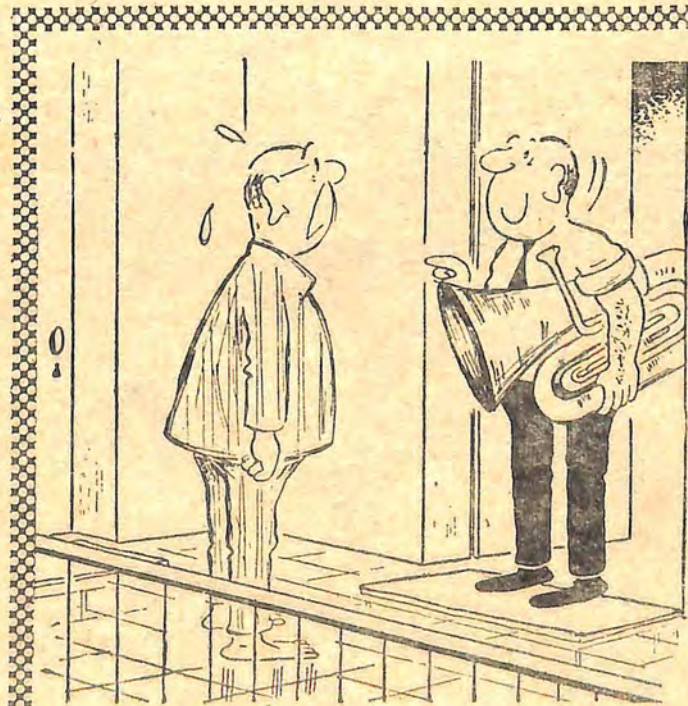
-GALİBA BANYODAN YENİ ÇIKTINIZ GÜZELİM!

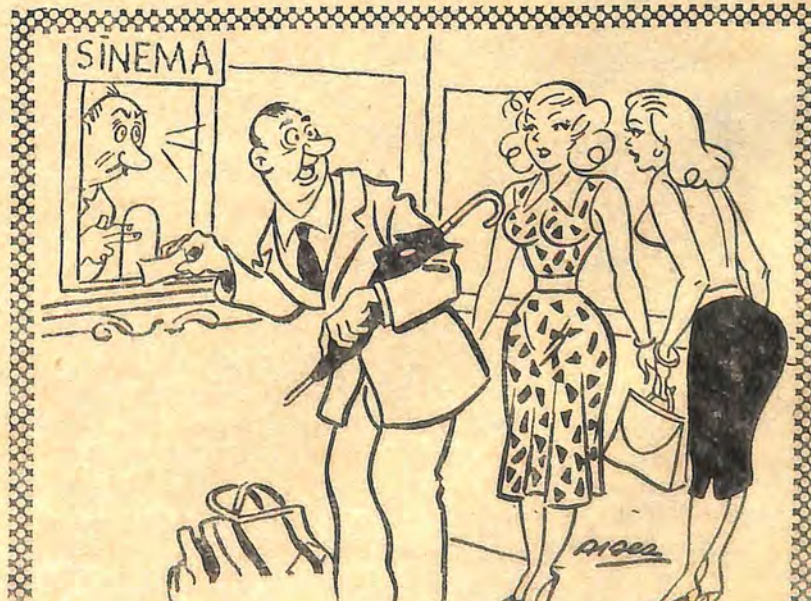
-İMDAAAT... BİR POLİS... BİR İTFA-
TİVECİ... BİR DOKTOR...HEPSİ YATA-
ĞIMIN ALTINDA!

YAZISIZ

-UYUYAMIYOR MUSUNUZ ?..PEKİ,
ŞİMDİ BİR NİNNİ ÇALARIM !

-BİRİNCİ Mİ, İKİNCİ Mİ ?
-OLDU OLACAK, İKİSİ DE OLSUN !

**Ziraat
Bankasındaki
tasarruflarınız
size
huzur
verecektir**

Refaha giden yol

ZİRAAT BANKASINDAN

geçer.

Her yerde her zaman

ZİRAAT BANKASI.

A. Ayhan

**ZİRAAT
BANKASI**

Akaka

-NASIL GÖRÜNÜYOR ?
-PİRİL PİRİL, AYNÂ GİBİ!..

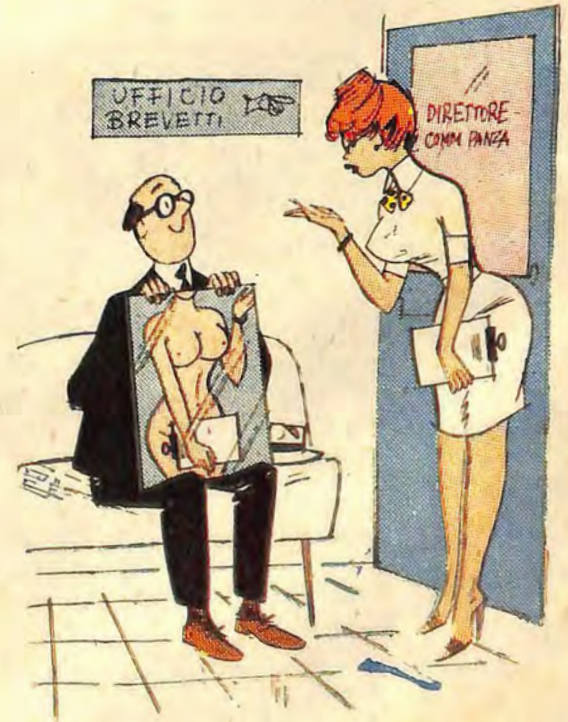
YAZISIZ!

YAZISIZ

-HERİF ÇENENİ TUT, VALLAHİ KUCAĞINA OTURURUM !

-BUYURUNUZ, DİREKTÖR YENİ
İÇADINIZI GÖRECEK !